

จากใจนักเขียน

ในวันที่รักผลิบาน เกิดขึ้นจากการคุยกันเล่น ๆ กับเพื่อน ๆ นักเขียนที่ร่วมกันจัดตั้งกลุ่ม **กรองอักษร** ด้วยกัน ซึ่งเป็นการรวมกลุ่มของนักเขียน 4 คนอันประกอบไปด้วย รุ่งริวา ทิพย์ทิวา จรสจันทร์ (ณรมล) และอังสนา (นาศาลัย) เพื่อจัดพิมพ์หนังสือของตนเอง

กรองอักษรมีโครงการเขียนนิยายชุด**อาณาจักรรัก** ซึ่งเป็นนิยายย้อนยุคอิงตำนานพื้นบ้าน 4 ภาค ที่ต้องใช้เวลาในการหาข้อมูล เพื่อประกอบการเขียนอย่างยาวนาน ทำให้นอกจากชื่อเรื่องแล้วก็ยังไม่ได้ลงมือเขียนสักที ความคิดที่จะเขียนนิยายชุดที่แต่ละเรื่องเป็นนิยายสั้น ๆ ใช้เวลาเขียนไม่นาน เพื่อตีพิมพ์ในนามกรองอักษรระหว่างรอชุด**อาณาจักรรัก**จึงเกิดขึ้น

อยู่ ๆ ฉันก็คิดถึงฤดูใบไม้ผลิอันสดใสที่แคนเบอร์ราในระหว่างการเดินทางผ่านเมืองหลวงของประเทศออสเตรเลียเมื่อไม่กี่ปีก่อน นิยายชุดอิงฤดูกาลจึงเริ่มเป็นรูปเป็นร่างในหัว

เมื่อคิดถึงฤดูใบไม้ผลิก็นึกถึงต้นไม้ที่ผลิดอก ออกใบเขียวขจี และสดชื่นแจ่มใส ชื่อเรื่อง **ในวันที่รักผลิบาน** จึงเกิดขึ้น และเมื่อนำเสนอกับคนอื่น ๆ ทุกคนก็เห็นพ้องต้องกัน พลัดแต่ละฤดูกาลของแต่ละคน เริ่มหลังไหลและลงมือเขียนกันทันที

พวกเราทั้งสี่มีงานเขียนเรื่องอื่น ๆ กันเต็มมือ แต่เพราะอยากเขียนชุดนี้ให้จบ จึงตกลงกันว่าเราจะเขียนนิยายชุดนี้ให้ได้ อย่างน้อยวันละห้าบรรทัด และต้องส่งการบ้านกันทุกวัน แต่เมื่อเริ่มลงมือเขียน เริ่มอัปเดตในเว็บไซต์ และมีคนติดตามอ่าน ทำให้ห้าบรรทัดจะน้อยเกินไปสำหรับคนอ่านที่รอคอย จึงทำให้พยายามเขียนให้ได้มากขึ้น ยาวขึ้น และคนอ่านก็เพิ่มขึ้นทุกวัน จนในที่สุดพวกเราก็หันมาทุ่มเทกับนิยายชุดนี้กันอย่างเต็มที่ เป็นจันจนกลายเป็นหนังสือในมือท่านผู้อ่านอยู่ในขณะนี้

ในวันที่รักผลิบ เป็นเรื่องราวความรักในฤดูใบไม้ผลิ ที่ผู้เขียนต้องการจะเขียนนิยายสี่ขาวบริสุทธิ์ นำเสนอแง่มุมของความรัก ขยายความอ่อนหวานละมุนของทั้งเนื้อเรื่องและสำนวนภาษา มากกว่าที่จะขายความแรง ความแซบ อย่างนิยายขายดีอื่น ๆ หวังเล็ก ๆ ว่าจะจะเป็นอีกหนึ่งทางเลือกให้กับนักอ่าน หากใครชอบอ่านนิยายที่ให้อารมณ์ละมุนละไม **ในวันที่รักผลิบ** คงไม่ทำให้ผิดหวังค่ะ

ขอบคุณคนอ่านในเว็บที่อยู่ด้วยกันตั้งแต่วันแรกจนถึงวันนี้ ขอขอบคุณทุกกำลังใจที่ส่งมาให้กัน ทั้งทางหน้าแฟนเพจ หน้านิยายในเว็บไซต์ ข้อความหลังไมค์ ทุกกำลังใจรวมทั้งคำติชมมีคุณค่ากับผู้เขียนเสมอ

หากผู้อ่านยังติดตามอ่าน ผู้เขียนก็จะขอเขียนให้อ่าน

ตลอดไป

รัก

รุ่งธิดา

บ้านที่เพชร ออสเตรเลีย

10 พ.ค. 58

เกี่ยวกับนักเขียน

รุ่งธิดา เริ่มต้นงานเขียนครั้งแรกในปลายเดือนมกราคม ปี 2556 โดยที่ไม่ได้รู้เลยว่า ผ่านมาสองปีกว่า ๆ จะยังคงนั่งเขียนนิยายอยู่อย่างมีความสุข และไม่มีท่าทางว่าจะหยุดเขียนสักนิด!

ผลงานนวนิยายในระยะเวลาสองปีที่ผ่านมาที่ได้ตีพิมพ์มีดังนี้

นามปากกา “รุ่งธิดา”

1. บ่มไวน์ใสรัก	สำนักพิมพ์อิงค์
2. คู่แค้นใจรัก	สำนักพิมพ์อิงค์
3. ปาฏิหาริย์รักสุดปลายฝัน	จัดพิมพ์เอง

นามปากกา “ไรส”

1. มายาปรารถนา	จัดพิมพ์เอง
2. หัวใจอ่อนรัก	จัดพิมพ์เอง

พูดคุยกับนักเขียนได้ที่ แฟนเพจ **รุ่งธิดา**

บทนำ

ภาพน้องชายกับน้องสาวอายุหกกับเจ็ดขวบวิ่งไล่จับกัน ภาพมารดากับสามีใหม่เดินจับจูงกันตามเด็ก ๆ ไปบนถนนดิน เลียบลำธารที่น้ำใสแจ้วทางท้ายไร่ ดอกบัวหลากสีที่เบ่งบานรับ แสงตะวันมาทั้งวันเริ่มหุบกลีบในยามเย็นย่ำ สายลมเย็นกลางฤดู ใบไม้ผลิพัดแผ่ว พาดอกศรีตรังซึ่งปลูกไว้เป็นแนวไปตามทางเดิน ให้ร่วงหล่นโปรยปราย ดอกไม้อื่น ๆ แข่งกันบานประชันความงาม ในช่วงที่ดอกไม้บานเต็มที่ของฤดู เป็นภาพครอบครัวที่อบอุ่น ท่ามกลางธรรมชาติอันสวยงาม ครอบครัวที่เมลิษาไม่เคยรู้สึก เป็นส่วนหนึ่งได้อย่างสนิทใจเสียที่

หญิงสาวตัดสินใจหันหลังกลับ จากที่ตั้งใจจะนำข่าวดีมา

บอกมารดา ว่ามหาวิทยาลัยที่เธอสมัครไปเพิ่งมีจดหมายตอบรับ
พร้อมกับ ให้ทุนการศึกษาในเทอมแรก แต่เมื่อเห็นภาพของ
ครอบครัวตรงหน้า เมลิซาก็ไม่อยากจะเข้าไปขัดจังหวะ
ความสุขของพวกเขา จะบอกตอนนี้หรือตอนไหนก็คงไม่ต่างกัน

จากที่ตอนแรกไม่ค่อยมั่นใจนักกับการจากบ้านไปเรียน
เสียไกลถึงแคนเบอร์รา แต่ตอนนี้เมลิซาคิดว่าเธอตัดสินใจได้ดี
แล้ว เพราะเมื่อไปอยู่ในที่ใหม่ที่ไม่มีใครรู้จักใคร ที่นั่นเธออาจจะมี
ที่ทางของตนเอง ไม่ใช่เป็นเพียงส่วนเกินที่กำจัดไม่ได้ของมารดา
อย่างบ้านในไร่ที่กราฟตันของบิดาเลี้ยงเช่นนี้

อยู่ที่ไหนเธอจะไม่ได้เป็นส่วนเกินของใครแล้วนะเม หญิง
สาวบอกตัวเองพร้อมระบายยิ้มเศร้า

๑

“มันคือเอาได้ ดับเบิ้ลซัดค่ะ” เมลิษาบอกกับลูกค้าที่กำลังนั่งรออยู่ที่โต๊ะ เขาเงยหน้าขึ้นมาจากกล้องถ่ายรูปแบบ DSLR ในมือ ใบหน้าที่เรียบเฉยระบวยิ้มนิด ๆ กล่าวขอบคุณเบา ๆ ก่อนจะยื่นมือมาหยิบถ้วยกาแฟที่เธอวางไว้ให้ขยับไปวางอีกทาง แล้วก็หันกลับไปหากกล้องในมืออีกครั้ง เมลิษายักไหล่เมื่อเขาทำท่าคล้ายกับไม่ต้องการเสวนากับเธออีก หญิงสาวเดินกลับเข้าไปยังหลังเคาน์เตอร์ เธอยังมีงานให้ทำอีกมาก

แม้ช่วงนี้จะเป็นช่วงปิดเทอม แต่ร้านกาแฟหน้ามหาวิทยาลัย ที่เธอทำงานอยู่ก็ยังมีลูกค้าคับคั่ง โดยเฉพาะช่วงสองสามวันนี้ที่ดูเหมือนนักศึกษาจะเริ่มทยอยกันกลับมา เมื่ออีก

เพียงสัปดาห์เดียวก็จะเปิดเทอมฤดูใบไม้ผลิแล้ว

เทอมฤดูใบไม้ผลิเป็นเทอมที่สองของปีการศึกษา เมลิซาผ่านเทอมแรกอันหนาวเหน็บมาได้ หนาว... ทั้งจากอากาศหนาวอันร้ายกาจของแคนเบอร์รา และหนาว... จากความเปลี่ยวดายเมื่อต้องอยู่ห่างบ้าน ห่างจากมารดา มาอาศัยอยู่เพียงลำพังห่างไกลถึงแคนเบอร์รา เมืองหลวงของประเทศอันเป็นที่ตั้งของมหาวิทยาลัย หญิงสาวอาศัยอยู่ในห้องแบบสตูดิโอของหอพักในมหาวิทยาลัย มีเพื่อนร่วมชั้นเรียนอยู่บ้าง หากก็ยังไม่สนิทสนมกับใครเป็นพิเศษ ทั้งนี้เพราะเธอใช้เวลานอกเวลาเรียนไปกับการหาเงิน เพราะถึงแม้จะได้รับทุนการศึกษาในเทอมแรก ก็เป็นเพียงค่าเทอมเท่านั้น ยังมีค่ากินอยู่ และอุปกรณ์การเรียนอย่างอื่นที่ต้องใช้เงิน เมลิซาจึงต้องทำงานให้มากเท่าที่เวลาจะอำนวย

หลังจากทำอะไรก็ได้ขอให้ได้เงินอยู่พัก ในที่สุดเมลิซาก็ได้งานประจำเป็นพนักงานเสิร์ฟที่ร้านอาหารอิตาเลียนในบริเวณริมทะเลสาบติดกับมหาวิทยาลัย แต่แม้จะเป็นงานประจำและเงินดี หากก็ใช้เวลาในตอนกลางคืนที่ควรจะได้ทำการบ้านอ่านหนังสือไปเสียหมด กว่าจะเลิกงาน กว่าจะได้เริ่มต้นทบทวนบทเรียนก็ดึกทุกคืน จนเมื่อนานวันเข้า หญิงสาวก็รู้สึกว่าร่างกายชักจะไม่ไหว จึงเริ่มหางานใหม่อีกครั้ง

ในที่สุดเมลิซาก็ได้งานที่ร้านกาแฟแห่งนี้ เป็นงานที่เธอ

สามารถจัดสรรเวลาทำงานให้ลงตัวกับเวลาเรียนได้ เนื่องจากเจ้าของร้านเข้าใจดี และพนักงานคนอื่น ๆ ก็เป็นเด็กนักศึกษาที่มีเวลาทำงานไม่สม่ำเสมอเช่นเดียวกัน ทุกคนจึงต้องให้ตารางเรียนกับเจ้าของร้านเพื่อที่จะได้จัดเวลาทำงานได้อย่างไม่กระทบเวลาเรียน ทำให้เมลิชามีเวลาร่างมากขึ้น และไม่ต้องทำงานในตอนกลางคืน หญิงสาวได้งานนี้ในช่วงก่อนปิดเทอมฤดูใบไม้ร่วง – ฤดูหนาว และเริ่มงานหนึ่งสัปดาห์หลังจากนั้น จึงใช้เวลาหนึ่งสัปดาห์ที่ไม่ต้องทำงานนั้นกลับไปเยี่ยมมารดาที่กราฟตัน จากนั้นก็กลับมาเริ่มทำงานทันทีที่ร้านเปิดให้บริการอีกครั้ง

เมื่อเข้ามายืนด้านหลังเคาน์เตอร์ เมลิษาหันกลับไปมองลูกค้าที่เธอเพิ่งนำกาแฟไปเสิร์ฟให้ เห็นเขายื่นมือไปหยิบกาแฟถ้วยจืดขึ้นมาจิบ ในขณะที่ยังคงก้มหน้าอยู่กับกล่องตัวใหญ่ในมืออีกข้าง ที่เขาเรียกความสนใจจากเธอได้เห็นจะเป็นเพราะท่าทางไม่สนใจความเป็นไปของโลกรอบตัวของเขา อีกทั้งนี่เป็นครั้งแรกที่เขาเข้ามากินกาแฟที่ร้าน นับแต่เธอเข้ามาทำงานที่ร้านนี้ หญิงสาวไม่แน่ใจว่าเขาเป็นหนึ่งในนักศึกษาที่เพิ่งกลับเข้ามาเมื่อใกล้เวลาเปิดเทอมหรือเปล่า เพราะเขาดูแตกต่างออกไป โดยปกติพวกนักศึกษามักจะยิ้มแย้มแจ่มใสและชวนเธอคุย ไม่มีใครที่เพียงเงยหน้าขึ้นมอง กล่าวขอบคุณ แล้วก็ก้มลงอ่านอยู่ด้วยตัวเองอย่างเขา เธออยากจะทำว่าเขาไม่สุภาพ แต่รอยยิ้มบาง ๆ

พร้อมคำขอบคุณที่เขาส่งมาให้ในตอนที่เราแยกกาแฟไปเสิร์ฟ ก็บอกเธอว่าเขาก็เป็นคนมารยาทดีคนหนึ่ง

เมลิซาละสายตาจากลูกค้าที่เธอไม่คุ้นหน้าแล้วเดินเข้าไปหลังร้าน เมื่อเห็นกองถ้วยจานที่ต้องจัดการในอ่างล้างซึ่งเพิ่มจำนวนขึ้นอย่างรวดเร็ว หญิงสาวก็ล้มลูกค้าที่เธอเพิ่งเสิร์ฟกาแฟไว้ในทันที

เนื่องจากยังเป็นช่วงปิดเทอม เมลิซาจึงทำงานที่ร้านกาแฟแห่งนี้เต็มเวลา หญิงสาวมาทำงานตั้งแต่เช้า กว่าจะเลิกงานก็คือเวลาปิดร้านตอนสิบหกนาฬิกา แม้จะมีพนักงานคนอื่นช่วยกัน แต่เมื่อถึงเวลาปิดร้าน หญิงสาวก็รู้สึกเมื่อยเนื้อตัวไปหมดจากการทำงานหนักมาทั้งวัน เมลิซาก็อดฟันฝืนซึ่งเป็นหน้าที่สุดท้ายก่อนที่จะได้ปิดร้านแล้วกลับไปพักผ่อน เมื่อเสร็จเรียบร้อยจึงเดินไปหยิบเสื้อจัมเปอร์ไหมพรมสีเหลืองมัสตาร์ดที่เก็บไว้ในล็อกเกอร์พนักงานมาสวม แล้วตามด้วยผ้าพันคอ เพราะรู้ดีว่าระหว่างทางกลับบ้านในเวลานี้อากาศร้ายกาจเพียงใด เสร็จแล้วจึงกล่าวลากับเพื่อนพนักงานอีกคนที่ทำหน้าที่ปิดล็อกประตูแล้วเดินตรงไปยังจักรยานที่จอดไว้ในบริเวณจอดจักรยาน ไม่ห่างจากร้านมากนัก

เมื่อมาถึงที่จอดจักรยาน เมลิซาแทบจะทรุดลงไปนั่งกับพื้นอย่างหมดแรง เธอเหนื่อย เธอล้า อยากกลับไปอาบน้ำอุ่นให้

สบายตัว แล้วยอนพักผ่อน แต่จักรยานคู่ใจกลับยางแบนแต่ดีแต่
แม้หอบพักในมหาวิทยาลัยจะอยู่ไม่กี่ไกลมาก ใช้เวลาเดินไม่นานก็
ถึง แต่ในเวลาที่เขาเธอล้อมาจากงานและอากาศก็เย็นลงจนหนาว
เหน็บเช่นนี้ เมลิษาไม่อยู่ในอารมณ์ที่จะเดิน!

แค่คิดว่าต้องเดินจูงจักรยานกลับบ้านหญิงสาวก็หมด
แรง แล้วนั่งเหมะลงบนพื้นฟังจักรยานจริง ๆ เมลิษานั่งกอดเข้า
ฟูบหน้า หลับตาพยายามเรียกกำลังใจ แต่แล้วก็ต้องเงยหน้าขึ้น
มอง เมื่อได้ยินเสียงท่อมอ่อยตามอยู่ใกล้ ๆ

“มีปัญหาอะไรหรือเปล่า” เมื่อเห็นหน้าคนที่ถามชัด ๆ เม
ลิษาก็จำได้ว่าเป็นคนเดียวกับลูกค้าที่ไม่สนใจใครเมื่อตอนบ่าย

ตอนอยู่ที่ร้านเธอไม่ได้สังเกตลักษณะหรือรายละเอียด
ของเขามากนัก แต่ในตอนนี ในตอนที่เขายืนค้ำเธออยู่เช่นนี้ หญิง
สาวจึงได้เห็นว่าเขาเป็นชายหนุ่มร่างสูง... สูงมาก... เขาอยู่ในชุด
กางเกงยีนส์ รองเท้าผ้าใบ เสื้อแจ๊มเบอร์ไหมพรมคอเต่าสีเทาเข้ม
มีเสื้อแจ็กเก็ตสีเขียวขี้ม้าแบบมีฮู้ดสวมทับอีกชั้น ชายหนุ่มมี
ใบหน้าเรียว โหนกแก้มสูง ริมฝีปากอ้อมได้รูปสี่เหลี่ยมพระเรื่อ ปลาย
คางบูนูนิด ๆ ไว้เคราบาง ๆ ผมยาวหยักศกสีเดอรั้บลอนด์ถูกมัด
รวบไว้ข้างหลัง เปิดเผยใบหน้าที่มีโครงสร้างชัดเจน จมูกโด่งเป็น
สัน คิ้วเข้มคม และที่ทำให้เมลิษาแทบจะถอนหายใจไปไม่ได้
ก็คือ นัยน์ตาสีเขียวครามภายในดวงตารูปเมลิ็ดอัลมอนต์ที่ดูลึก

ล้ารากับกำลังจ้องมองกันบึ้งของมหาสมุทร

คนตัวสูงเล็กคิ้วน้อย ๆ เมื่อคนที่นั่งอยู่บนพื้นเอาแต่แหงนหน้าคอตั้งบ่ามองเขาโดยไม่พูดอะไร ซึ่งนั่นดูเหมือนจะทำให้เมลิซาารู้สึกตัว หญิงสาวขยับตัวลุกขึ้นยืนเต็มความสูงซึ่งก็ยังไม่ยกว่าเขาเกินฟุต หญิงสาวผายมือไปทางจักรยานที่จอดอยู่แล้วบอกด้วยน้ำเสียงแข็ง ๆ

“ยางแบนแต่ดีแต่”

“คุณมีที่สูบลมหรือเปล่า” ชายหนุ่มถาม แล้วก็เดินมาได้โดยไม่ต้องรอคำตอบ เมื่อมองเห็นรอยยิ้มแหยที่ส่งมาจากเจ้าของจักรยาน

“รออยู่นี่” เขาบอกแล้วเดินกลับไปยังจักรยานที่จอดอยู่ไม่ไกล เมลิซาเดาว่าคงจะเป็นจักรยานของเขาเอง เห็นชายหนุ่มทำอะไรกุกกักกับจักรยานอยู่พักหนึ่งก็เดินกลับมาพร้อมบี๊มสูบลม ชายหนุ่มจัดการสูบลมจนล้อจักรยานที่แบนแฟบกลับมามีลมเต็มอีกครั้ง

“ลองดูก่อน ถ้าโชคดีคุณก็อาจจะได้ขี่จักรยานจนถึงบ้าน แต่ถ้าโชคร้ายก็อาจจะยางแบนระหว่างทาง” ชายหนุ่มว่าก่อนจะเดินกลับไปยังจักรยานของตน จัดการเก็บที่สูบลมเข้าที่เรียบร้อยแล้วก็ขี่จักรยานมาหาเธอ

“ขอบคุณมากนะคะ” เมลิซาเพิ่งมีโอกาสกล่าวขอบคุณ

อัศวินขี่ม้าขาวที่เข้ามาช่วยให้เธอไม่ต้องเดินจูงจักรยานกลับบ้านท่ามกลางอากาศหนาวเหน็บเช่นนี้ เขาเพียงยิ้มรับนิด ๆ ก่อนจะยื่นมือมาหาเธอ

“ผม... เบน”

“เมลิษาค่ะ” เมลิษายื่นมือไปสัมผัสกับเขา จังหวะที่มือสัมผัสกัน สองหนุ่มสาวถึงกับสะดุ้งนิด ๆ ด้วยกระแสไฟฟ้าสถิตที่ช็อคแรงจนรู้สึกได้

“อู๊ย” เมลิษาอุทานก่อนยิ้มแก้อ ๆ ในขณะที่ชายหนุ่มเพียงมองเธอด้วยสายตานิ่ง ๆ หากคลี่ยิ้มบาง ๆ

“คุณพักอยู่ไกลหรือเปล่า รีบกลับเถอะก่อนที่ยางจะแบนอีกรอบ” ชายหนุ่มว่า

“ขอบคุณสำหรับความช่วยเหลือ สวัสดิ์นะคะ” หญิงสาวกล่าวแล้วจัดการปลดล็อกจักรยานก่อนจะขึ้นคร่อม ค่อย ๆ ถีบจักรยานจากไป หากไม่ล้มหันไปโบกมือให้คนที่ยังยืนมองเธออยู่ราวกับจะให้แน่ใจว่าเธอสามารถขี่จักรยานจากไปได้อย่างปลอดภัย ไม่ล้มคว่ำไปเสียก่อน

เสียงจักรยานที่ตามมาแล้วค่อย ๆ ดistant มาเคียง เรียกให้เมลิษาหันไปมอง แล้วก็ต้องเบิกตาโตเมื่อเห็นว่าเป็นใคร... อัศวินของเธอนั่นเอง

“มีอะไรหรือเปล่าคะ” หญิงสาวถามเพราะคิดว่าเขา

อาจจะมีการพูดกับเธอ จึงได้ชี้จักรยานตามมา หากชายหนุ่ม
เพียงแต่ยิ้มให้บาง ๆ ก่อนจะตอบ

“เผื่อวางแผนกกลางทาง” เมื่อได้ยินเช่นนั้น เมลิซาก็ส่งยิ้ม
กลับไปก่อนจะหันกลับมาตั้งใจกับการชี้จักรยานโดยไม่พูดอะไร
อีก หากในอกในใจรู้สึกอุ่นแปลก ๆ ตรงกันข้ามกับอากาศ
ภายนอกโดยสิ้นเชิง

หลังชี้จักรยานกันมาเจียบ ๆ ได้เพียงครึ่งทาง เมลิซาก็
รู้สึกถึงความผิดปกติ ท่าทางยางจะแบนอีกแล้วกระมัง หญิงสาว
ตัดสินใจหยุดเพื่อตรวจดู รู้สึกว่าคนที่ชี้จักรยานมากับเธอก็หยุด
ลงมาดูด้วยเช่นกัน เมื่อเห็นล้อรถที่แบนฟิอีกครั้ง เมลิซาก็ถึงกับ
ส่ายหน้า

“ไม่ไหวแล้วละคะ”

“อีกไกลหรือเปล่า ให้ผมลองสูบลมดูอีกครั้งไหม” ชาย
หนุ่มถาม เมลิซาคิดสักพักก่อนจะเงยหน้าขึ้นตอบ

“ครึ่งทางแล้วคะ ฉันว่าฉันเดินกลับดีกว่า สูบลมไปก็
อาจจะไปได้อีกนิดเดียว ตอนนี้มันคงรั่วมากขึ้นกว่าตอนแรกแล้ว
ละ” เมื่อหญิงสาวว่าเช่นนั้น ชายหนุ่มก็ไม่พูดอะไรอีก หากเดิน
กลับไปยังจักรยานของตน แล้วจูงมาเดินเคียง เมลิซาหันไปมอง
แล้วบอกอย่างเกรงใจ

“ขอบคุณมากนะคะ แต่คุณไม่ต้องเดินไปกับฉันก็ได้ อีก

สักพักก็ถึงบ้านแล้วละ”

“ไปเถอะ จุจจักรยานเดินเล่นก็ดีเหมือนกัน” ชายหนุ่มว่า
แล้วไม่พูดอะไรอีก หากเดินจุจจักรยานเคียงเธอไปเงียบ ๆ เมื่อเขา
ทำเช่นนั้น เมลิษาจึงหันกลับมาตั้งใจกับการจุจจักรยานของตน
เช่นกัน

ทั้งสองเดินกันไปเงียบ ๆ ตามทางจักรยานที่ทาง
มหาวิทยาลัยทำไว้บริการ ลัดเลาะไปตามตึกคณะต่าง ๆ โดยที่
ไม่ได้พูดคุยอะไรกันเลย เมลิษาไม่รู้ว่าคนที่เดินอยู่ข้าง ๆ คิดอะไร
อยู่ แต่สำหรับเธอ ความคิดลอยวนไม่ห่างไปจากคนที่กำลังเดิน
เคียงมากนัก

เมลิษาไม่รู้ว่าทำไมเขาจึงเดินมากับเธอทั้ง ๆ ที่ไม่ได้รู้จัก
มักจี่ แต่น่าแปลกที่เธอกลับไว้ใจเขาอย่างประหลาด ทั้ง ๆ ที่เพิ่ง
เคยเห็นหน้ากันวันนี้แท้ ๆ ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะเขาเป็นลูกค้าที่
ร้าน จึงทำให้เธอรู้สึกไว้วางใจว่าเขาไม่ใช่คนร้ายที่ไหน อีกทั้งเขา
ยังเป็นอัศวินขี่ม้าขาว หรือจะพูดให้ถูกคือขี่จักรยานมาช่วยไม่ให้
เธอต้องเดินฝ่าอากาศเย็นเยือกกลับบ้าน แม้จะแค่ครึ่งทาง แต่อีก
ครึ่งทางที่เหลือเขาก็ไม่ปล่อยให้เธอเดินเดียวดาย

ความเดียวดายที่คุ้นเคยมานับแต่ติดตามมารดามาอยู่
ประเทศนี้ ท่ามกลางสิ่งแวดล้อมใหม่ ๆ ภาษา ผู้คน และ
วัฒนธรรมที่ไม่คุ้นเคย เป็นความเปลี่ยนแปลงที่เด็กอายุเพียงสิบ

ขออย่างเมลิษาแทบจะผ่านมาไม่ได้ แต่คงเพราะเธอมีเลือดนัก
สู้ของพ่ออยู่ในตัวกระมัง ที่ทำให้ยื่นหยัดมาได้จนถึงตอนนี้

พ่อ... เมลิษารู้สึกถึงก้อนสะอื้นที่ขึ้นมาจุกคอหอยเมื่อ
คิดถึงบิดา พ่อเป็นตำรวจตระเวนชายแดนที่ถูกส่งไปทำงานยัง
จังหวัดชายแดนภาคใต้ ในฐานะหัวหน้าหน่วย พ่อจึงเป็นที่หมาย
หัวของคนร้าย แต่ถึงแม้จะระวางตัวแค่นั้น สุดท้ายพ่อก็ถูกยิงจน
เสียชีวิต นับแต่นั้นครอบครัวที่อบอุ่นไปด้วยความรักความอบอุ่น
ก็ไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป

แม่แต่งงานใหม่กับพ่อเลี้ยงชาวออสเตรเลีย แล้วพาเธอ
ย้ายมาอยู่ที่กวาฟตัน เมืองชนบทในรัฐนิวเซาท์เวลส์ พ่อเลี้ยงของ
เธอมีธุรกิจทำฟาร์มโคเนื้ออยู่ที่นั่น ชีวิตในฟาร์มของเด็กที่ย้ายมา
จากเมืองวุ่นวายอย่างกรุงเทพฯ ฯ เจียบเหงาอย่างร้ายกาจ เมลิษา
กลายเป็นคนพูดน้อย และมีเพื่อนสนิทเป็นความเดียวดาย ชีวิต
ของเธอในประเทศใหม่แห่งนี้มีแต่แม่ แต่ในเวลาไม่นานแม่ก็มีลูก
ใหม่ จากที่เคยมีกันสองคนแม่ลูกหลังจากบิดาเสียชีวิต ตอนนี้แม่
ก็มีครอบครัวใหม่ที่เต็มไปด้วยความรักความอบอุ่น ในขณะที่เม
ลิษากลับกลายเป็นส่วนเกิน ไม่ใช่ดวงใจของแม่แต่เพียงผู้เดียว
อีกต่อไป

เมลิษาเติบโตมาอย่างพยายามจะกล้าแกร่งด้วยตนเอง
เพราะจะรอแม่มาโอบอุ้มดังเช่นแต่ก่อนไม่ได้แล้ว แม่มีสามีและ

น้อง ๆ ให้ต้องดูแล มีงานในฟาร์มที่ต้องช่วยพ่อเลี้ยงรับผิดชอบ เมลิษาจึงทำอะไรด้วยตนเองมาตลอด แต่ถึงอย่างนั้นก็เชื่อว่าเธอ จะไม่ต้องการการโอบประคองจากคนอื่นบ้าง ใครเล่าจะแข่งแกร่ง ได้ตลอดเวลา

หญิงสาวเหลือบสายตามองคนที่จูงจักรยานไปเงียบ ๆ อยู่ข้างเธอ เขามีใบหน้าเรียบเฉยหากไม่ได้บึ้งตึง สายตามองตรง ไปข้างหน้า จมูกโด่งที่มองเห็นด้านข้างเป็นสันตรง สวयงามราว กับเหล่าด้วยศัลแพทย์มือดี หากด้วยชาติพันธุ์ของเขา เมลิษารู้ว่า นั่นเป็นจมูกที่โด่งตามธรรมชาติ เพียงแต่ธรรมชาติดูจะลำเอียง เหล่าจมูกของเขา อย่างพิถีพิถันมากกว่าคนอื่นอยู่สักหน่อย จึงได้ โด่งสวยไว้ที่ตีเช่นนั้น เขาเป็นใครหนอ เหตุใดจึงเข้ามาทำให้หัวใจ เดียวดายของเธอรู้สึกอุ่น ๆ ในวันที่อากาศเย็นจัดเช่นนั้น

เมลิษาจูงจักรยานมาหยุดอยู่หน้าอาคารก่ออิฐหลังหนึ่ง ก่อนจะหันไปบอกคนที่เดินมาด้วย

“ถึงแล้วค่ะ ขอบคุณมากนะคะที่เดินมาส่ง”

“ไม่เป็นไร ไม่ใช่เรื่องใหญ่” เขาวางก่อนจะปรายสายตาลง ไปยัง ล้อจักรยานที่ไร้ลมจนแบนแนบไปกับพื้นถนน แล้วหัน กลับมามองเธอ

“พรุ่งนี้คุณจะไปทำงานยังไง” เมลิษามองตามสายตาเขา แล้วถอนหายใจ

“คงจะต้องเดินกระมังคะ ฉันไม่มีเวลาเอาขงไปปะ”
ตอบไปแล้วก็คิดอย่างระทดท้อ เดินในตอนเช้าตรู่นี้ละ ลาดตาย
เสียแต่ตอนนี่เลยดีไหม!

“ถ้าคุณไม่ว่าอะไร ผมจัดการให้ได้”

“อย่าลำบากเลยคะ วันเสาร์ฉันมีเวลาแล้วคงจัดการเอง
ได้ ร้านซ่อมจักรยานอยู่แค่นี้เอง” เมลิษาปฏิเสธความช่วยเหลือ
โดยอัตโนมัติ เธอไม่ชินกับการได้รับความช่วยเหลือจากใคร แต่ก็
ไม่ได้หมายความว่า หัวใจเธอจะไม่รู้สึกรู้สากับไมตรีที่เขาหยิบยื่น
มาให้

“ไม่ได้ลำบาก ผมมีอุปกรณ์ที่บ้าน แต่ต้องกลับไปเอา
ก่อนแล้วจะกลับมาดูให้ คุณขึ้นตึกเถอะ” ชายหนุ่มมาแล้วบักหลัก
อยู่ตรงนั้น รวากับว่าหากเธอไม่เดินขึ้นตึกไปให้เร็วร้อย เขาจะ
ไม่ยอมจากไปไหน เมลิษาจึงจัดการล็อกจักรยานในช่องจอด
เสร็จรีบร้อยจึงหันไปกล่าวกับคนที่ยื่นรอยอยู่

“ขอบคุณนะคะสำหรับทุกอย่างในวันนี้ หากไม่ได้คุณฉัน
คงแย่”

“ไม่เป็นไร ผมแค่ทำไปตามหน้าที่ของเพื่อนมนุษย์ อีก
อย่าง... คงเป็นเพราะคุณทำมคคือมาได้ถูกใจผมด้วย” ทำย
ประโยคเขาคงเข้าเธอเล่น เพราะเมลิษาเห็นดวงตาสีเขียวคราม
ของเขาเป็นประกายขึ้นมาแวบหนึ่ง หญิงสาวยิ้มกับอารมณ์ขัน

ของเขาแล้วหมุนตัวเดินขึ้นตึกแต่ไม่ลืมหันไปโบกมือให้คนที่ยังยืน
ส่งอยู่ข้างล่าง ก่อนที่จะเดินลับหายไปจากบ้านได้

“ขอบคุณนะคะ... เบน” เมลิซาพิมพ์เสียงแผ่วกับสาย
ลมของฤดูใบไม้ผลิที่พัดผ่าน แม้รู้ว่าเขาคงไม่ได้ยิน แต่สายลม
คงหอบความรู้สึกของเธอผ่านไปทางเขา เพียงเท่านั้นเธอก็พอใจ
แล้ว

๒

เมลิษาพบว่าตนเองยืนอยู่ในที่โล่งกว้างไกลสุดสายตา
สภาพภูมิประเทศบอกให้รู้ว่าเป็นช่วงฤดูใบไม้ผลิ ต้นหญ้าเขียว
ขจีบนพื้น แซมด้วยดอกเดซี่ป่าสีเหลืองสดใสไปทั่วบริเวณ ท้องฟ้า
กระจ่างสีฟ้าสด หมู่มะเข็ชชีขาวบริสุทธิ์ลอยฟ่อง หญิงสาวกำลังเดิน
ไปเพียงลำพังอย่างช้า ๆ บนทางเดินเล็ก ๆ ข้างทางด้านหนึ่งเป็น
แนวของต้นศรีตรังที่ทอดยาวไกลสุดลูกหูลูกตา ออกดอกสีม่วง
สะพรั่งเต็มต้น สายลมที่พัดผ่านทำให้บางดอกร่วงหล่น โปรย
ปรายลงมาเกลื่อนทางเดินราวกับมีใครมาโรยไว้ แสงแดดยาม
สายส่องลอดช่องว่างระหว่างกิ่งก้านที่ปราศจากใบต้นศรีตรังลง
มาเป็นลำ มองดูน่าอบอุ่น หากเมลิษากลักรู้สึกเหน็บหนาว

เหลือเกิน

หญิงสาวก้มลงสำรวจตนเอง คิ้วเรียวยาวคมคายอย่าง
ประหลาดใจเมื่อพบว่าเธอแต่งตัวอย่างอบอุ่น ทั้งรองเท้าบู๊ตหนัง
ครึ่งแข้ง กางเกงยีนส์ เสื้อจัมเปอร์ข้างในและมีเสื้อโค้ตตัวหนาอีก
ชั้น ผ้าพันคอขนแกะที่ได้เป็นของขวัญวันเกิดจากมารดาเมื่อปีกลาย
ก็ยังพันรอบคอให้ความอบอุ่น แต่เหตุใดเธอจึงรู้สึกหนาวราว
เดินอยู่ท่ามกลางหิมะ ทั้งที่ในความเป็นจริง เธอกำลังเดินอยู่ใน
ทุ่งกว้าง ท่ามกลางแดดยามสายของฤดูใบไม้ผลิ ในเสื้อผ้าฤดู
หนาวเต็มยศ!

เสียงถีบจักรยานที่ใกล้เข้ามาเรื่อย ๆ จากทางด้านหลัง
เรียกหญิงสาวให้หันไปมอง รถจักรยานที่มีคนตัวสูงซึ่งมาจอดลง
ข้าง ๆ เธอ เมลิซาหยุดเดิน สายตาทอดมองคนที่เพิ่งมาถึงจอด
จักรยานแล้วเดินเข้ามาหา น่าแปลกที่แม่ไม่รู้จักกัน หญิงสาวกลับ
ไม่รู้สึกราวตกหัวแม่แต่น้อย

คนตัวสูงเดินมาหยุดลงตรงหน้า มือใหญ่หาคันมือกลับ
เรียวยาวราวไม่เคยต้องงานหนักยื่นมาหาเธอข้างหนึ่ง เมลิซาก็
ลงมองมือนั้นก่อนจะเงยหน้าขึ้นมองเจ้าของมือ

เธอไม่รู้จักเขา... หากคุ่นตากับร่างสูงที่สูงเกินกว่าใคร
ใบหน้าที่ถูกปกปิดด้วยฮู้ดของเสื้อกันหนาวและผ้าพันคอ ทำให้
มองเห็นเพียงสันจมูกโด่งและดวงตา...

ดวงตาที่ทอดมองเธอนิ่ง ดวงตาสีเขียวครามภายใต้กรอบ
ขนตาอันหนาารวกับผู้หญิง ดวงตาที่ดูลึกล้ำารวกับกำลังจ้อง
มองกันบึ้งของมหาสมุทร ดวงตาที่เคยได้สบเพียงครั้งเดียวแต่ไม่มี
วันลืม!

เมลิษายกมือขึ้นวางลงไปบนมือใหญ่อย่างไว้เนื้อเชื่อใจ
รู้สึกได้ว่ามือนั้นบีบกระชับารวกับจะให้ความมั่นใจว่าเธอ
ตัดสินใจไม่ผิด ก่อนที่เสียงทุ้มของเจ้าของมือจะเอื้อนเอ่ย ถ้อยคำ
ที่ละลายความหนาวเหน็บทั้งมวล...

“ขอสัญญาว่ามือนี้จะไม่ปล่อยให้คุณเดินอย่างโดดเดี่ยว
อีกต่อไป”

เมลิษาสะดุ้งตื่นเมื่อนาฬิกาปลุกที่โต๊ะหัวเตียงดังขึ้น
ความอบอุ่นอ่อนหวานใด ๆ จากมือที่เธอจับอยู่นั้นมลายไป
ในทันที หญิงสาวลุกขึ้นนั่ง พึมพำเบา ๆ

“ฝันเป็นตุเป็นตะเลยยายแม่” แม้จะต่อว่าตัวเองเช่นนั้น
แต่ก็อดไม่ได้เลยที่จะคิดถึงนัยน์ตาคู่นั้น นัยน์ตาสีเขียวครามที่ลึก
ล้ำ่างกันบึ้งของมหาสมุทร นัยน์ตาที่เมื่อได้สบเพียงครั้งเดียว ก็ดู
เหมือนเธอจะถอนสายตากราไปไหนไม่ได้เลย

หญิงสาวลุกขึ้นจัดที่นอนจนเรียบร้อยแล้วเข้าไปอาบน้ำ
ชำระร่างกาย เสร็จแล้วจึงออกมาแต่งตัวเพื่อไปทำงาน เมื่อวาน

หลังจากกลับเข้ามาถึงห้อง เมลิษาจัดการอุ่นอาหารที่ทำแบ่งใส่
กล่องไว้เป็นมื้อ ๆ เก็บในช่องแช่แข็งเพื่อความสะดวกและ
ประหยัดเป็นอาหารเย็น เรียบร้อยแล้วก็หลับเป็นตาย เพิ่งจะตื่น
มาอีกครั้งก็เมื่อสักครู่นี้เอง ดูเหมือนการได้นอนเต็มอิ่ม อีกทั้งยัง
ฝันดี ทำให้หญิงสาวรู้สึกสดชื่นและกระปรี้กระเปร่ากว่าปกติ
เตรียมพร้อมออกไปต่อสู้อีกวันใหม่ และหวังว่าอากาศคงจะอุ่น
ขึ้นกว่าเมื่อวาน

เมื่อเดินลงมายังที่จอดรถรายนด้านล่าง ความคิดก็
กระหวัดไปถึง ‘เพื่อนใหม่’ เมื่อวานนี้ แล้วก็อดระเรื่อไปถึงผู้ชาย
ในฝันที่มีนัยน์ตาถอดแบบกันไม่ได้เลย เมลิษาสะดุดศีรษะ คง
เป็นเพราะเขาเข้ามาให้ความช่วยเหลือในตอนที่เขาไม่มีใครจึง
เก็บเอาไปฝัน แม้ในฝันจะไม่เห็นหน้า หากนัยน์ตาคู่นั้นก็ทำให้
เธอรู้แน่แกใจว่าเป็นเขา อดรู้สึกไบหน้าร้อนผ่าวไม่ได้เมื่อคิดว่าตน
เป็นเอามากขนาดนั้น หากเขารู้เขาจะมองเธออย่างไรกัน เพราะ
สำหรับเขา เธอก็คงเป็นเพียงเพื่อนร่วมโลกที่เขาเข้ามาช่วยด้วย
มนุษยธรรมเท่านั้นเอง

เมลิษาเดินไปดูจากรยานแล้วต้องเลิกคิดวประหลาดใจ เมื่อ
พบว่าล้อหลังที่ยางแบนเมื่อวานนี้ ตอนนี้อยู่ในสภาพสมบูรณ์
พร้อมใช้งาน

“... ผมมีอุปกรณ์ที่บ้าน แต่ต้องกลับไปเอาก่อนแล้วจะ

กลับมาดูให้...” คำพูดของเขาลอยขึ้นมาในหัว เขาขี่จักรยานกลับบ้านแล้วก็ขี่กลับมาปะยางให้เธอในตอนที่เธอนอนหลับไปแล้วอย่างนั้นหรือ เมื่อคิดเช่นนั้น คำมั่นของชายในฝันก็ผุดพวย

“ขอสัญญาว่ามือนี้จะไม่ปล่อยให้คุณเดินอย่างโดดเดี่ยวอีกต่อไป”

เมลิษาสะบัดศีรษะ อัดเอ็ดตนเองไม่ได้เมื่อซึกจะคิดมาก เป็นตุเป็นตะ เอาความฝันกับความจริงมาปะปนกันไปหมด เขาก็แค่ช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ หญิงสาวเน้นย้ำกับตัวเอง

บนเบาะจักรยานมีโน้ตเล็ก ๆ ปะอยู่ เมลิษารีบหยิบขึ้นมาอ่านในทันที ด้วยรู้ว่าต้องเป็นโน้ตจากเขาแน่ ๆ

‘จัดการกับยางเรียบร้อยแล้ว ขอให้พรุ่งนี้เป็นวันที่ดีของคุณ... เบน’

เมลิษาบรจจงเก็บโน้ตแผ่นเล็กนั้นไว้ในกระเป๋าสตางค์ หญิงสาวมีใบหน้าที่ประดับยิ้มกว้างราวคนบ้า แม้แต่ตอนที่เข้าไปถึงร้าน ยังถูกเพื่อนพนักงานทัก

“อารมณ์ดีเชียวนะเมวินนี่”

“แน่นอน วันนี้จะเป็นวันที่ดีของฉัน” หญิงสาวบอกกับเพื่อน อย่างอารมณ์ดี เธอเชื่อเขา เชื่อว่าวันนี้จะเป็นวันที่ดีของเธอ ก็แม้แต่อากาศที่เย็นจัดเกินไปสำหรับฤดูใบไม้ผลิเมื่อวานยังอุ่นขึ้นในวันนี้ ราวกับจะให้สัญญาว่า วันนี้จะต้องเป็นวันที่ดีของ

เธอเช่นกัน

เมลิษาเริ่มต้นทำงานตามหน้าที่ จัดโต๊ะ จัดวางขนมในตู้เตรียมกาแฟ นม น้ำตาล ถ้วยกาแฟ และจานสำหรับเสิร์ฟขนมให้พร้อม เรียบร้อยแล้วก็เพียงรอลูกค้าคนแรกเพื่อเริ่มต้นทำงานในวันนี้เท่านั้นเอง

หญิงสาวกำลังเช็คจานอยู่หลังร้านในตอนที่ได้ยินเสียงท่มของลูกค้าคนแรกกำลังสั่งกาแฟอยู่หน้าเคาน์เตอร์ จำได้ดีว่าเสียงของใคร ใจอยากโอดแค้นออกไปทักทาย แต่ยังไม่ออกไปไม่ได้ เมื่องานหลังร้านยังไม่เรียบร้อย จนเมื่อได้ยินเสียงเครื่องทำกาแฟทำงาน ในที่สุดเธอก็ยอมแพ้ใจตนเอง หญิงสาวหยิบผ้ามาเช็ดมือแล้วเดินออกไปด้านหน้า เมื่อเพื่อนทำกาแฟเสร็จเรียบร้อย ก็ยกแก้วขึ้นมาวางบนถาด บอกราวกับเป็นเรื่องไม่สำคัญ

“ฉันทิ้งไปเอง” แชนดี้เลิกคิ้วเล็กน้อยหากไม่ว่าอะไร ยินดีด้วยซ้ำที่เมลิษาอาสาไปเสิร์ฟให้ เพราะเธอก็ยังมีงานอื่นต้องจัดการอยู่เช่นกัน

“มันคือเอาต์ดัสเบิ้ลช็อตค่ะ” บอกกับคนที่นั่งรออยู่ที่โต๊ะแล้วอดยิ้มไม่ได้ นี่คงจะเป็นกาแฟโปรดของเขา เพราะสองวันติดแล้วที่สั่งอย่างเดียวกัน

ชายหนุ่มเงยหน้าขึ้นมามอง เมลิษารู้สึกใจเต้นจังหวะแปลก ๆ เมื่อเขายิ้มให้ เพราะยิ้มบาง ๆ อย่างสุภาพเมื่อวานนี้

กลับกลายเป็นยิ้มทั้งปากทั้งตาในวันนี้ ปรากฏตาสี่เขียวครามที่
ดูลึกถ้านั้นทำเอาคนมองแทบลมหายใจสะดุด

“นี่ว่าคุณไม่มาทำงาน” เขาทัก เมลิสายิ้ม... วันนี้เธอ
ช่างยิ้มง่ายเหลือเกิน...

“ฉันอยู่หลังร้านค่ะ วันนี้คุณ... มาเข้านะคะ”

“วันนี้ผมมีธุระทางนี้” เขาบอกพร้อมชี้ไปยังกระเป๋ใส่
กล้องที่วางอยู่ใต้โต๊ะ เมลิสามองตามแล้วเลิกคิ้ว เมื่อวานเขาเข้า
มาพร้อมกล้องในมือ และใช้เวลาตลอดการดื่มกาแฟกดดูรูปใน
กล้อง ส่วนวันนี้เขาก็มีกล้องติดตัวมา

“คุณเป็นช่างภาพ?”

“ผมแค่ชอบถ่ายภาพ” ชายหนุ่มตอบ หากยังไม่ทันได้คุย
อะไรกันมากกว่านั้น ก็มีหนุ่มสาวกลุ่มใหญ่เดินเข้ามาในร้าน เม
ลิสายจึงจำต้องหยุดการพูดคุยลงเพียงเท่านั้น หญิงสาวบอกยิ้ม ๆ
ก่อนผละไป

“ขอบคุณมากสำหรับเมื่อวานและเรื่องจักรยานนะคะ
ตั้งใจว่าถ้าคุณเข้ามาฉันจะเลี้ยงกาแฟ แต่ไม่ทันเสียแล้ว” ก็เขาสั่ง
และจ่ายเงินเรียบร้อยแล้วตอนที่เธออยู่หลังร้านนั้นไง

“แล้วผมจะกลับมาให้คุณเลี้ยง” เขาบอก เมลิสายิ้ม...
ยิ้มอีกแล้ว! แล้วผละจาก

“แล้วเจอกันค่ะ”

ยิ่งใกล้วันเปิดเทอม ลูกค้าที่ร้านกาแฟยิ่งเพิ่มมากขึ้นทุกวัน เมลิษาไม่อยากจะคิดว่าเมื่อมหาวิทยาลัยเปิดเทอม นักศึกษากลับเข้ามากันทุกคนแล้ว ร้านจะยุ่งมากเพียงใด แต่งานยุ่งก็ดีกว่าไม่มีงานทำ หญิงสาวปลอบใจตัวเอง

เวลาจากตอนเช้าผ่านเป็นช่วงบ่ายอย่างรวดเร็ว เมลิษาหยุดพักกลางวันโดยสลับกับเพื่อนพนักงาน อาหารกลางวันก็เป็นแซนดิวิชง่าย ๆ ที่ห่อมาจากบ้าน เธอมีเวลาพักแค่ครึ่งชั่วโมงจึงไปไหนไม่ได้ กินข้าวอยู่หลังร้านกับเซ็คเฟชบุ๊คนิดหน่อย ก็หมดเวลาพักแล้ว

ช่วงบ่ายลูกค้าซาลงมาก งานหน้าร้านไม่ค่อยยุ่งสักเท่าไรแล้ว ส่วนใหญ่จะเป็นงานเก็บล้างเตรียมตัวปิดร้านเสียมากกว่า เมลิษาทำงานพร้อม ๆ กับรอคอยใครบางคน คนที่บอกว่าจะมารับเลี้ยงกาแฟจากเธอ แต่จนแล้วจนรอดก็ยังไม่เห็นแม้แต่เงา จนเหลือเวลาอีกไม่ถึงครึ่งชั่วโมง ก็จะได้เวลาปิดร้านหญิงสาวก็จึงหยุดรอ คิดว่าเขาอาจจะมีธุระทางอื่น หรือบางที่เขาก็เพียงพูดตามมารยาทเท่านั้น แต่ในขณะที่กำลังเก็บโต๊ะ ที่คิดว่าคงจะเป็นโต๊ะสุดท้ายสำหรับวันนี้อยู่นั่นเอง ชายหนุ่มผมยาวสะพายกระเป๋าถือก็เดินเข้ามาในร้าน ผ่านโต๊ะที่เธอกำลังเก็บอยู่

เมลิษาเงยหน้าขึ้นมองแล้วก็ถึงกับชะงักไป เมื่อสบ

สายตากับดวงตาสีเขียวครามที่มองมา ใบหน้านิ่งหากตาเป็น
ประกายวิบวับ เขาพยักหน้าทักทายเธอโดยไม่พูดอะไร ก่อนจะ
เดินไปนั่งยังโต๊ะที่ว่างอยู่

เมลิษารีบเอาถาดกลับเข้าไปเก็บหลังเคาน์เตอร์ แล้ว
รีบเร่งตรงไปยังเครื่องทำกาแฟ มองไปทางคนที่เพิ่งมาถึง เห็นเขา
กำลังมองมาทางเธออยู่ จึงทำปากซึ่งอ่านได้ว่า “เหมือนเดิม” เมื่อ
เห็นเขาพยักหน้าก็รีบจัดการทันที เรียบร้อยก็นำไปเสิร์ฟให้ถึงโต๊ะ

วันนี้ชายหนุ่มไม่มีกล้องในมือเพราะเก็บเรียบร้อยใน
กระเป๋าและวางไว้บนพื้น เมื่อเมลิษานำกาแฟไปเสิร์ฟให้ เขามอง
เธอเต็มตาและส่งยิ้มให้ราวกับยินดีที่ได้พบกัน

“นี่ว่าคุณจะไม่มาเสียแล้วค่ะ” หญิงสาวว่า

“โทษที่ ผมถ่ายรูปเพลิน ดูนานพีกาอีกทีก็เกือบถึงเวลาปิด
ร้าน รีบบ่นจรักรยานมาแทบไม่ทัน” เขาอธิบาย เมลิษาพนักหน้า
รับรู้ก่อนจะกล่าวขอตัว

“ฉันต้องกลับไปทำงานแล้ว ใกล้เคียงปิดร้านเต็มที่ แก้วนี้
ฉันเลี้ยง กินให้อร่อยนะค่ะ”

“ผมรู้ว่ากาแฟของคุณอร่อย” ชายหนุ่มว่ายิ้ม ๆ เมลิษา
ยิ้มอวย ๆ รู้สึกซัดเขินขึ้นมาอย่างไม่ทราบสาเหตุ ทั้ง ๆ ที่เขาก็
ไม่ได้ทำอะไรมากไปกว่าพูดเข้าอย่างสุภาพ มีเพียงประกาย
สายตาเท่านั้นที่ระยิบระยับมากไปสักหน่อย

เมลิษาผละจากชายหนุ่มกลับไปทำงานของตน เหลือเวลาอีกไม่นานก็จะถึงเวลาปิดร้าน และดูเหมือนลูกค้าคนสุดท้ายจะรู้ เขาไม่ได้ขอยืมอยู่นาน จัดการกับมัดคิอาได้ดับเบิ้ลช็อตแก้วนั้นเสร็จ ก็ถือถ้วยกาแฟมาวางไว้ให้บนเคาน์เตอร์

“ขอบคุณสำหรับกาแฟครับ” เขาบอก เมลิษายิ้มให้

“ขอบคุณสำหรับมิตรภาพที่มีให้ค่ะ... เบน แล้วพบกันใหม่ นะคะ” แล้วพบกันใหม่ See you later... คำกล่าวอำลาตามมารยาท สำหรับคนทั่วไปที่คิดว่าอาจจะมีโอกาสได้กลับมาพบกันอีก หญิงสาวเลือกใช้คำนี้ เพราะหวังว่าจะได้พบกันอีก แม้จะเพียงแค่นาฬิกา พนักงานร้านกาแฟกับลูกค้า แต่การที่ได้มีโอกาสรู้จักคนดี ๆ ที่หยิบยื่นไมตรีให้เพื่อนมนุษย์ที่ไม่รู้จักกันมาก่อน ก็เป็นความโชคดีที่สุดของชีวิตแล้ว

เมลิษาไม่รู้ว่า Later ของเธอนั้นจะรวดเร็วขนาดนี้ ในทันทีที่เดินออกมาจากหลังร้านแล้วตรงไปยังจักรยานที่จอดอยู่ ก็มองเห็นร่างสูงคั่นตานั้นอยู่บนทางเดิน หลังพิงเสาที่ลี้ภัยจักรยาน ก็หันมาดูบางสิ่งบางอย่างในมือ ซึ่งเมลิษาเดาได้ทันทีว่าเป็นกล่องที่เขาไม่ได้กอดดูทั้งสองหนในตอนเช้าไปในร้านกาแฟนั่นเอง

หญิงสาวสาวทำเข้าไปหาคนที่ไม่มีที่ท่าว่าจะรับรู้การมาของเธอ

“เบน” จนเมื่อเธอเรียกชื่อ เขาจึงเงยหน้าขึ้นมามองพลาง ยิ้มเก้อ ๆ

“เมลิษา” เขาทัก หันกลับไปปิดสวิทช์กล้องแล้วเก็บเข้า กระเป๋า ก่อนจะถูกขี้นยืนเต็มความสูงแล้วก้าวมาหาเธอ

“ยังไม่กลับบ้านอีกหรือคะ”

“นั่งดูรูปเพลินไปหน่อย” เขาบอก ก่อนจะถามกลับ

“เลิกงานแล้วหรือครับ”

“ค่ะ กำลังจะกลับบ้าน คุณจะกลับเลยหรือเปล่า” ถามไป แล้วก็ต้องเลิกคิดเมื่อคนที่ปกติจะมีใบหน้าเรียบเฉยดูเหมือนจะมี สีระเรื่อปรากฏขึ้นบนใบหน้า เขายกมือขึ้นจับปอยผมที่หลุดระ ใบหน้าทำตุ ทำทางคล้าย ๆ จะขัดเขิน แต่ในที่สุดก็ถามเธอ

“ยังวันอยู่เลย คุณอยากไปขี่จักรยานเล่นเลียบทะเลสาบ ก่อนไหม วันนี้ผมไปถ่ายรูปแถวนั้น บรรยากาศดีทีเดียว” เมลิษา พยักหน้าตกลงอย่างแทบไม่ต้องคิด การได้ไปขี่จักรยานเลียบทะเลสาบกับเพื่อนใหม่ ในวันที่อากาศดี ๆ น่าสนใจว่าการกลับบ้านไปอยู่อย่างเดียวดายอย่างเทียบกันไม่ได้เลย

สองหนุ่มสาวขี่จักรยานตามกันไปบนทางจักรยาน โดยมี ชายหนุ่มนำแล้วเมลิษาตาม มุ่งหน้าสู่ทะเลสาบซึ่งแบ่งเมืองแคนเบอร์ราออกเป็นสองฝั่ง มองเห็นธงชาติหน้าอาคารรัฐสภาปิวไอส์วอยู่อีกฟากของทะเลสาบ

ใช้เวลาเพียงห้านาที ทั้งสองก็ขี่จักรยานเคียงกันไปบนทางจักรยานเลียบทะเลสาบ สายลมเย็นพัดปะทะใบหน้า สองข้างทางต้นไม้ผลิใบใหม่ ๆ สีเขียวอ่อนมองดูสดชื่นไปทั่วบริเวณ ดอกไม้หลากสีที่ผลิดอกในช่วงนี้ช่วยเติมสีสันให้เมืองอันเงียบสงบอย่างแคนเบอร์ราดูมีชีวิตชีวา

จักรยานสองคันขี่เคียงกันไปเงียบ ๆ นาน ๆ คนที่จะหันมายิ้มให้กันสักครั้งหนึ่ง จนกระทั่งมาถึงสวนสาธารณะข้าง ๆ ทะเลสาบ ซึ่งมีทางจักรยานอยู่รอบสวน ทั้งสองก็เลี้ยวไปตามทางนั้น ชิววนจนรอบ แล้วกลับมายังหน้าสวนด้านที่ติดกับทะเลสาบอีกครั้ง ชายหนุ่มจอดจักรยานแล้วหันมาถามคนที่ตามมาจอดลงข้าง ๆ

“ไปเดินเล่นในสวนกันไหม”

“ไปสิคะ” เมลิษาตอบรับ ยิ้มจนตาหยี ทุกสิ่งรอบกายดูสดชื่นสวยงาม แสงแดดยามเย็นที่เริ่มอ่อนแสงยังคงแผ่กระจายความอบอุ่นไปทั่ว ลมเย็นที่พัดแผ่ว ๆ ทำให้รู้สึกสดชื่นมากกว่าจะเหน็บหนาว ต้นไม้ใบหญ้าราวกับจะพร้อมใจกันแบ่งบาน ฝีเสื่อหลากสีบินวนเวียน อวดปีกสวย แม้แต่ฝูงตัวโต ๆ ที่บินตอมดอกไม้เสาะหาน้ำหวานก็ดูน่าตื่นตาตื่นใจ

ทั้งสองจอดจักรยานแล้วล็อกไว้กับที่จอดซึ่งมีอยู่ไปทั่วบริเวณ แล้วจึงเดินเคียงกันเข้าไปในสวน ชมธรรมชาติรอบกาย

อย่างไม่เร่งรีบ สนวนทางกับผู้คนทีวี่งออกกำลังกายบ้าง ซึ่จักรยาน บ้าง บนสนามหญ้าเขียวขจีมีผู้คนอยู่มากมาย บ้างกินนอนอ่านหนังสือ บ้างก็เป็นครอบครัว พ่อแม่ลูกวิ่งไล่จับ บ้างก็เป็นคู่รักที่นั่งพรอดรักราวกับทั้งโลกมีอยู่เพียงกันและกัน บางคนก็เดินจูงสุนัข ออกกำลังกาย เป็นภาพวิถีชีวิตของผู้คน ที่มีความสุขง่าย ๆ กับธรรมชาติอันงดงามในฤดูใบไม้ผลิ ฤดูที่อากาศดีที่สุดและสวยงามที่สุด

ฤดูที่เหมาะสมสำหรับการปลูกพืชพรรณ แม้กระทั่งความรักก็ดูจะงอกงามได้ดีในฤดูนี้...

“คุณจะทำรูปก็ได้ นะคะ” เมลิซาหันไปบอกคนข้าง ๆ ชายหนุ่มหันมามีมบาง ๆ ก่อนจะกล่าวขออนุญาตเสียงนุ่ม

“หากคุณไม่ว่าอะไร”

“ไม่เลยคะ ตามสบาย แสงสวย ๆ แบบนี้ หากไม่ได้ถ่ายรูปคงน่าเสียดายแย่” คำพูดของเธอทำให้เขายิ้ม

“คุณพูดเหมือนคนถ่ายรูป”

“ไม่หรอกคะ ฉันจ้มา พ่อชอบถ่ายรูปและบอกเสมอว่าแสงมีความสำคัญมากกับการถ่ายภาพ หากแสงสวย ภาพก็จะออกมาสวย”

“หวังว่าผมคงจะมีโอกาสได้ปรึกษาการถ่ายภาพกับพ่อของคุณ” เขาว่ายิ้ม ๆ หากคนฟังกลับยิ้มเศร้า

“คงไม่มีโอกาสนั้นแล้วละค่ะ พ่อเสียไปเป็นสิบปีแล้ว”

“โอ โขโทษ ผมไม่ทราบ เสียใจด้วยนะครับเม”

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ ฉันผ่านช่วงเวลาแห่งความเศร้าเสียใจมานานแล้ว ตอนนี่... มีแต่ความทรงจำเกี่ยวกับพ่อที่ยังอยู่กับฉัน นึกถึงเมื่อไรก็ยิ้มได้ทุกที” ว่าแล้วก็หันไปยิ้มให้คนฟัง ยืนยันกับเขาว่าเธอไม่เศร้าหมองแล้วเมื่อพูดถึงบิดา ถึงแม้จะไม่มีโอกาสได้พบกันอีกแล้ว แต่ความทรงจำที่เธอมี ก็จะไม่มีความหายไปไหน ความทรงจำที่งดงามเกี่ยวกับพ่อ จะยังอยู่กับเธอตลอดไป

เมลิษาทอดสายตามองชายหนุ่มหยิบกล้องออกมาจากกระเป๋า ที่สะพานอยู่ เขาจัดการปรับอะไรบางอย่างก่อนที่จะยกกล้องขึ้นถ่าย บางครั้งเขาก็หันมาหาเธอ ทำท่าให้หยุดเดิน ยกนิ้วมือแตะริมฝีปากเป็นสัญญาณให้เงียบ แล้วเขาก็ก้าวทำอย่างแผ่วเบาไปยังผีเสื้อที่จับอยู่บนดอกไม้สีสวย เมลิซายืนนิ่ง รู้สึกเหมือนกับว่าจะกลั้นหายใจโดยไม่รู้ตัว ดวงตากลมโตเบิกกว้างอย่างตื่นเต้น เขาจะจับภาพผีเสื้อแสนสวยนั้นได้หรือไม่หนอ

และโดยไม่ทันตั้งตัว จู่ ๆ คนที่ตั้งใจกับการถ่ายรูปผีเสื้อก็ยกกล้องหันมาทางเธอ เมลิษาเลิกคิ้ว หน้าตาคงจะเหลวหลามองเห็นเขาหัวเราะเบา ๆ รวากับขบขัน จึงทำหน้าบึ้ง ถามอย่างกระแจะกระงอดโดยไม่รู้ตัว

“หัวเราะอะไรคะ”

“ผีเสื้อ... สวยดี” เขาหยุดหัวเราะแล้วบอกเธอด้วยสีหน้า
เรียบเฉย หากตาเป็นประกายวิบวับ เมลิษารู้สึกหน้าร้อนวูบกับ
ประกายตาของเขา ชัดเขินขึ้นมาอย่างไม่ทราบสาเหตุ

หญิงสาวเดินหนีคนที่กอดดูรูปในกล้องด้วยดวงตาเป็น
ประกายวิบวับนั้น ผีเสื้อคงจะสวยถูกใจเขา จึงได้ดูแล้วก็ยิ้มแบบ
นั้น

“เมลิษา” เสียงทุ้มจากด้านหลังเรียกเมลิษาให้หันกลับไป
มอง เขาไม่ได้เดินตามเธอ หากกำลังถ่ายรูปอะไรบางอย่างที่อยู่
ทางเดียวกันกับที่เธอยืนอยู่

แล้วจะเรียกทำไมนะ หญิงสาวบ่นอยู่ในใจ ก่อนจะละ
สายตาจากเขาแล้วเดินต่อ สักพักก็ได้ยินเสียงผีทำหนัก ๆ เดิน
ตามมา

“ไม่รอกันเลย” เขาพ้อยิ้ม ๆ เมลิษาหันกลับไปมองแล้วอด
ยิ้มให้ไม่ได้

“ก็ไม่อยากรบกวน คุณถ่ายรูปอยู่”

“ผมเลิกถ่ายแล้วละ ได้รูปที่ต้องการแล้ว” เขาบอกยิ้ม ๆ
ดวงตาสีเขียวครามวิบวับราวกับคลื่นน้ำกระทบแสงตะวัน เขาไม่
ต้องทำอะไรเลย แค่ประกายตาเขาก็ทำให้เมลิษาชัดเจนจนแทบ
ก้าวขาไม่ออก

“หิวไหม หาอะไรกินกันเถอะ... ผมเลี้ยง” เมลิษาหันไป

มองหน้าคนชวมนิ่งอยู่สักพัก ในหัวกำลังคำนวณรายได้เทียบกับ
รายจ่ายสัปดาห์นี้ ก่อนที่จะพยักหน้าตกลง

“ก็ได้ค่ะ แต่ไม่รบกวนคุณดีกว่า ต่างคนต่างจ่ายเถอะนะ
ค่ะ”

“ผมเป็นคนชวมนก็ต้องเลี้ยงสิ วันไหนคุณชวนมผมค่อย
เลี้ยงผมคืน” เขาว่าแล้วยื่นมือมาคว้าแขนเธอพาเดินตรงไปยัง
ร้านอาหารที่ตั้งเรียงรายอยู่ริมทะเลสาบ เมลิซามองมือเล็กของ
ตนในอุ้งมือใหญ่ของเขาแล้วอดคิดถึงความฝันไม่ได้ ใบหน้าร้อน
วูบวาบ ค่อย ๆ แกะมือเขาออก

“เบนคะ... ปล่อยมือก่อน ฉันไม่หลงหรอก” เธอว่าเหมือน
พูดเล่น เห็นเขาหันมามองสองมือที่จับกันอยู่ ดวงตาสีเขียวคราม
ส่งประกายวิบวิบ หากก็ยอมปล่อยมือเธอแต่โดยดี

“ขอโทษ ผมไม่ทันคิด” เขาว่าแล้วเดินนำเธอเข้าไปในร้าน
เมลิซาเดินตามไปเงียบ ๆ อดรู้สึกไม่ได้ว่ามีมือที่ปราศจากไออุ่น
จากมือใหญ่ที่เพิ่งจะไปเมื่อสักครู่ นั้น อ้างว้างขึ้นมาทีเดียว

๓

เบนเอนตัวนอนฟังหัวเตียงดูรูปจากกล้องในมือ ใบหน้า ยิ้มน้อย ๆ โดยเฉพาะเมื่อภาพตรงหน้าเป็นหญิงสาวหน้าตา จิ้มลิ้มที่หันมาทำตาโต เมื่อได้ยินเสียงเขาเรียกแล้วหันมาเจอ กล้องที่เขาถือรออยู่ จำได้ว่าเขากดชัตเตอร์โดยอัตโนมัติอย่าง แทบไม่ต้องผ่านการสั่งงานของสมอง ก็หน้าตาเลอหลา ตาโต ๆ แก้มใส ๆ แบบนั้น น่ารักร้อยยออยู่เมื่อไรกัน

เมื่อนึกถึงคนในรูปชายหนุ่มก็ระบายนึกย้อนโนน ดวงตา ฉายแววลึกซึ้งอย่างที่เจ้าตัวก็ไมู้ตัว เมลิสซา... เพื่อนใหม่ที่เขาเพิ่ง ชี้จักรยานไปส่งจนถึงหอพัก หลังจากที่มื้ออาหารเย็นร่วมกันมื้อ แรกจบ แล้วต่อด้วยไอศกรีมที่ร้านติดกัน และเขาก็หาซื้ออั่งที่

รั้งเธอไว้กับเขาต่อไม่ได้แล้ว

ข้ออ้าง! เบนคิดอย่างประหลาดใจ เขาไม่เคยต้องหาข้ออ้างเพื่อที่จะรั้งใครให้ใช้เวลากับเขา หรือจะว่าให้ถูก เขาไม่ชอบให้ใครมายุ่งวุ่นวายกับเขาด้วยซ้ำ แต่กับเมลิสซา เพื่อนใหม่ที่เพิ่งรู้จักกันได้เพียงยี่สิบสี่ชั่วโมง เธอมีบางสิ่งบางอย่างที่พิเศษ บางสิ่งบางอย่างที่ทำให้เขาสบายใจเมื่อได้อยู่ใกล้ เธอเหมือนสายลมสดชื่นของฤดูใบไม้ผลิในวันอากาศอุ่นและดอกไม้บานไสว ซึ่งไม่ว่าใครที่ได้อยู่ในบรรยากาศแบบนั้น ก็จะสามารถหนีไปได้ทั้งวัน และเขาก็ไม่อยู่ในข่ายยกเว้น

เบนคิดถึงครั้งแรกที่ได้พบเธอ พนักงานเสิร์ฟร้านอาหารแพในมหาวิทยาลัย ที่เขาเป็นขาประจำ เขาเดาว่าเธอคงจะเป็นพนักงานใหม่ เพราะไม่เคยเห็นเธอมาก่อน ชายหนุ่มเพิ่งกลับมามหาวิทยาลัย หลังจากกลับไปช่วยงานที่บ้านในช่วงปิดเทอมซึ่งตรงกับฤดูหนาว ธุรกิจครอบครัวที่จะยุ่งเป็นอย่างมากในช่วงหน้าหนาวซึ่งมีหิมะตก เมื่ออากาศเริ่มอุ่นขึ้นเขาก็กลับมา เตรียมพร้อมสำหรับการเรียนในเทอมต่อไป

เขากำลังนั่งดูรูปในกล้องที่เพิ่งถ่ายเสร็จในวันนั้นในตอนที่เขาแยกจากแพมาเสิร์ฟ เมื่อเงยหน้าขึ้นก็พบกับใบหน้าเป็นมิตรของพนักงานเสิร์ฟคนใหม่ ที่สะดุดตาเขาที่สุดเห็นจะเป็นพวงแก้มใสที่ใสเสียจนอยากยื่นมือไปจับเล่นด้วยความเอ็นดู เธอมีดวงตา

กลมโต ใบหน้ารูปหัวใจ จมูกโด่งน้อย ๆ ตามชาติพันธุ์ เขาคิดว่า เธอคงจะเป็นนักเรียนต่างชาติจากประเทศใดประเทศหนึ่งใน เอเชีย ที่หารายได้พิเศษระหว่างเรียนในคาเฟ่ภายในมหาวิทยาลัย แต่เมื่อได้พูดคุยกัน ด้วยสำเนียงการพูดที่ไม่ใช่สำเนียงของ ชาวต่างชาติ ทำให้เขารู้ว่าเธอเติบโตที่นี่ หรืออย่างน้อยก็อยู่ที่นี้มา ตั้งแต่เด็ก นานพอที่จะไม่หลงเหลือสำเนียงของภาษาแม่ที่ติดตัว มา

แม้เธอจะสะดุดตาเขา แต่เบนก็ไม่ได้อยากจะทำ ความ รู้จักมากไปกว่านั้น จึงเพียงยิ้มให้แล้วกลับไปสนใจกับรูปในกล่อง ที่ดูอยู่ ตั้งใจว่าสักพัก เธอกับเขาก็คงจะรู้จักหรือสนิทสนมใน ฐานะพนักงานร้านกาแฟและลูกค้าผู้ภักดี อย่างที่เขาเคยสนิท สนมกับพนักงานคนอื่น ๆ ก่อนที่เธอจะเข้ามา แต่แล้วก็เหมือน โชคชะตาจะกำหนดให้เขาต้องรู้จักกับเธอมากกว่านั้น เมื่อขณะที่ เขากำลังจะขึ้นจักรยานกลับบ้านแล้วมองเห็นเธอนั่งฟังจักรยานอยู่ ราวกับคนหมดแรง

เหตุการณ์เย็นวันนั้นนำมาสู่การขึ้นจักรยานและเดินเล่น ด้วยกันในวันนี้ เบนไม่ค่อยเข้าใจตัวเองนักว่าทำไมเขาจึงทำ เช่นนั้น แต่หลังจากวันนั้นแล้วเขารู้สึกอยากรู้จักเธอให้มากกว่า นั้น สายตาที่เธอมองเขา อย่างซาบซึ้งในบุญคุณกับความ ช่วยเหลือเพียงเล็กน้อยที่เขาหยิบยื่นให้ คล้ายจะบอกเขาว่าเธอ

ไม่คุ้นเคยกับการได้รับความช่วยเหลือจากคนอื่น เมื่อได้พูดคุยกันมากขึ้น บางหนเขามองเห็นแววตาอ้างว้างที่ฉายออกมาจากดวงตากลมโตคู้่นั้นอย่างที่เขาอาจจะไม่รู้ตัว และมันทำให้เขาอยากจะเป็นเพื่อนกับเธอ เป็นคนที่จะช่วยลบเลือนความอ้างว้างออกไปจากดวงตาคู้่นั้น

ยิ่งได้รู้จักพูดคุยกัน เขายังรู้สึกว่าเขาหญิงสาวคล้ายกับหนังสือที่มีหน้าปกสดใสชวนให้อ่านสนุก แต่เมื่อได้อ่านอย่างตั้งใจกลับพบว่ามีส่วนบางอย่างซ่อนอยู่ และจะรู้ได้ก็ต้องใช้เวลาทำความเข้าใจซึบซับในสิ่งที่หนังสือซุกซ่อนไว้ให้น่าค้นหาอย่างเนบเนียน เขาอยากรู้ว่าที่สุดแล้วสิ่งที่ซุกซ่อนอยู่คืออะไรกันแน่

หลังจากดูรูปที่ถ่ายในวันนี้จนครบ ชายหนุ่มดึงเมมโมรี่การ์ดออกจากตัวกล้องแล้วเสียบเข้าไปในช่องสำหรับอ่านการ์ดในคอมพิวเตอร์ จัดการถ่ายโอนรูปจากกล้องมาใส่ไว้ในคอมพิวเตอร์ ก่อนที่จะเปิดโปรแกรมจัดการรูปภาพขึ้นมา

เบนใช้เวลาเกือบครึ่งคืนจัดการตกแต่งภาพที่ถ่ายในวันนี้ เขาจัดการรวบรวมรูปที่ทำให้รู้สึกรื่นรมย์ตลอดเวลาที่ทำงานเข้าไว้ด้วยกัน... รูปในอิริยาบถต่าง ๆ ของคนถูกแอบถ่าย...

รูปชุดต่อไปที่ชายหนุ่มจัดการก็คือรูปผีเสื้อเกาะบนดอกไม้ นึกถึงคนที่ยืนนิ่งในขณะที่เขาถ่ายรูปผีเสื้อเพื่อไม่ให้มัน

บินหนีไปแล้วอดยิ้มไม่ได้ ตั้งใจว่าจะจัดการส่งรูปผีเสื้อบนดอกไม้
หลากสีเหล่านี้ ไปก้านดเสี่ยหน่อย หวังว่าผู้ได้รับจะพอใจ

ชายหนุ่มจัดการเปลี่ยนรูปที่ตกแต่งแล้วให้เป็นโปสการ์ด
เสร็จเรียบร้อยแล้วก็บันทึกลงบนยูเอสบีไดรฟ์ เพื่อนำไปปริ้นต์ที่
ร้านในวันต่อไป เมื่อเหลือบสายตาดูเวลาที่มุมด้านล่างบนหน้าจอ
คอมพิวเตอร์ และเห็นว่าล่วงเข้าสู่วันใหม่มาหลายชั่วโมง จึงยก
มือขึ้นลูบใบหน้า บิดขี้เกียจคลายความเมื่อยล้าจากการนั่ง
หน้าจอมาหลายชั่วโมงและปิดคอมพิวเตอร์ในที่สุด

ก่อนนอน ชายหนุ่มหยิบโทรศัพท์มือถือมาส่งกดส่ง
ข้อความหาคนที่คิดว่าคงจะหลับไปแล้ว

รู้ว่าคุณหลับไปแล้ว แต่คงไม่สายที่จะบอกว่าขอให้คุณ
ฝันดี ในที่ครับ'

เมลิษาารู้สึกตัวตื่นเพราะเสียงปลุกอันแสบแก้วหูของ
โทรศัพท์มือถือที่วางอยู่บนหัวเตียง หญิงสาวคิดว่าโทรศัพท์มากด
ปิดเสียงอย่างจ้วงเจียง แต่จำเป็นต้องลุกเพราะเธอต้องไปทำงาน
เช่นทุกวัน ขณะที่กำลังจะวางโทรศัพท์ก็กลับลงไปนั่นเอง สายตาก็
มองเห็นการแจ้งเตือนว่ามีข้อความเข้า หัวคิ้วขมวดมุ่น ใครกันส่ง
ข้อความหาเธอกกลางดึก ขณะที่มือก็กดอ่านข้อความทันที

เมื่อเห็นชื่อคนส่ง เมลิษาอดยิ้มอย่างยินดีไม่ได้ เมื่อได้

อ่านข้อความที่เขาส่งมา จากรอยยิ้มบาง ๆ ก็กลายเป็นยิ้มกว้าง หญิงสาวกดข้อความตอบกลับไปทันที

‘ตอนแรกก็สงสัยว่าทำไมฝนดี เป็นเพราะได้รับคำอวยพร จากคุณนี่เอง เค้าว่าตอนนี้คุณคงยังไม่ตื่น หวังว่าจะฝันดีเช่นกัน นะคะ ฉันทไปทำงานก่อนล่ะ’ ที่เค้าว่าเขายังไม่ตื่นก็เพราะเวลาที่ เขาส่งข้อความมาหาเธอ ดีสามเป็นเวลาที่เขาหลับไหลไปแล้ว หลายชั่วโมง แต่เขากลับยังไม่นอน และตอนนี้ก็เพิ่งจะหกโมงเช้า เท่านั้นเอง เขาจึงน่าจะยังหลับสบายอยู่กระมัง

หลังกดส่งข้อความ เมลิษาลุกจากเตียง จัดการอาบน้ำ แต่งตัวเพื่อไปทำงาน หญิงสาวได้แต่หวังว่า อากาศวันนี้จะสดใส อย่างเมื่อกวาน คิดแล้วก็อดนึกถึงเวลาเย็นย่ำที่เดินเล่นใน สวนสาธารณะติดทะเลสาบ กับเพื่อนใหม่ไม่ได้ แต่แล้วก็รีบสะบัด ศีรษะขับไล่อะไรก็ตามที่อยู่ในหัว เพราะรู้สึกว่ามันช้ำจะมีเขาอยู่ใน ความคำนึงมากเกินไปเสียแล้ว

เมื่อมาถึงร้าน เมลิษาค่อนข้างยุ่งด้วยยิ่งใกล้วันเปิดเทอม เข้ามาทำอะไร จำนวนลูกค้าของร้านกาแฟยิ่งหนาแน่นมากยิ่งขึ้น เท่านั้น แต่แม้ลูกค้าจะมากมายเพียงใด หากคนที่หญิงสาวแอบ รอคอยอยู่เงียบ ๆ กลับไม่ปรากฏตัว จนใกล้ถึงเวลาปิดร้าน เม ลิษาก็คิดว่าวันนี้เขาคงไม่มา แต่ในตอนที่เราคิดว่าเขาจะไม่มา นั้นเอง ร่างสูงคุ่นตาก็เดินเข้ามาในร้าน ชายหนุ่มสอดสายสายตา

ราวกับมองหาใคร ก่อนที่รอยยิ้มจะปรากฏบนใบหน้าที่ปกติจะเรียบเฉยนั้นเมื่อมองเห็นเธอ เขาพยักหน้าทักทาย เมลิษาที่กำลังเก็บโต๊ะอยู่มุมหนึ่งของร้าน แล้วเดินตรงไปยังเคาน์เตอร์เพื่อสั่งเครื่องดื่ม เมลิษามองตาม เห็นแซนดี้รับออเดอร์จึงหันกลับไปให้ความสนใจกับงานตรงหน้า หญิงสาวกำลังเดินยกถาดเข้ามาหลังร้านในตอนที่แซนดี้กำลังจะเอากาแฟออกไปเสิร์ฟ เพื่อนพนักงานที่เริ่มจะสนิทสนมกันหลิวตาให้ กระซิบล่อเสียงไม่ดังนัก

“หวานใจมานะ เห็นเธอยังอยู่เลยต้องรับออเดอร์เอง ขอโทษนะ”

“บ้า...” เมลิษาพึมพำเบา ๆ หน้าร้อนวูบ เขาไม่ใช่หวานใจเธอ เสียหน่อย ก็แค่เพื่อนใหม่ที่คุยกันถูกคอเท่านั้นเอง

หลังดื่มกาแฟเรียบร้อยแล้ว เบนเดินมาหาเธอตรงหน้าเคาน์เตอร์ หน้าตาเขาดูง่วงงุนราวกับคนเพิ่งตื่น หากแววตาสดใส เขายิ้มให้เธอ ก่อนจะถาม

“เลิกงานแล้วไปซื้อจักรยานเล่นที่สวนสาธารณะกันอีกไหม ผมมีอะไรจะให้ดู” แล้วก็ยิ้มอย่างพอใจเมื่อเห็นคนถูกชวนพยักหน้า

“แล้วเจอกัน ผมจะรอด้านนอก” เขาบอกก่อนจะเดินออกไปจากร้าน เมลิษามองตาม ใบหน้าฉาบรอยยิ้มที่ไม่รู้ว่าทำไมจึงหุบยิ้มไม่ได้ สักที!

เมื่อเก็บร้านเรียบร้อย เมลิษาเดินตรงไปยังที่จอดจักรยาน แล้วริมฝีปากก็ยิ้มออกเป็นรอยยิ้มบางเบา เมื่อเห็นคนที่ยืนจับจักรยานรออยู่ ชายหนุ่มยิ้มทักทาย ก่อนจะก้าวขาขึ้นคร่อมพาหนะคู่ใจระหว่างรอเมลิษาปลดล็อกแล้วจูงจักรยานออกมาเตรียมพร้อมข้าง ๆ เขา

“ไปไหนดีคะ” หญิงสาวหันไปถาม

“สวนที่เราไปเมื่อวานก็ดีนะ หรือคุณว่าไง” ชายหนุ่มเสนอพร้อมถามความเห็น เมลิษาพยักหน้าตกลงอย่างแทบไม่ต้องคิด เธอชอบความสดชื่นของสวนแห่งนั้น หญ้าเขียวขจีที่ถูกดูแลอย่างดี ต้นไม้รอบสวนที่ผลิใบใหม่สีเขียวสดใส และสารพัดดอกไม้หลากสีที่ตั้งดูกลมู่แมลงทั้งผีเสื้อและผึ้งให้บินวนเป็นภาพความงดงามในฤดูใบไม้ผลิที่สวนแห่งนี้มีให้แก่คนที่เข้าไปหย่อนใจได้ชมอย่างไม่จำกัด และไม่ต้องเสียเงิน ซึ่งเหมาะกับผู้มีรายได้น้อยอย่างเมลิษาที่สุด หญิงสาวคิดตามความเป็นจริงของชีวิตอย่างไม่ได้รู้สึกน้อยอกน้อยใจกับชีวิตของตนแต่อย่างใด

สองหนุ่มสาวขี่จักรยานเคียงกันไปช้า ๆ บนทางจักรยานที่ทางเมืองทำไว้ให้บริการ ไม่นานก็มาถึงสวนสาธารณะริมทะเลสาบ ที่มาเมื่อวานนี้ เมื่อเห็นชายหนุ่มหยุดลงบริเวณหน้าประตู เมลิษาจึงหยุดตาม

“เข้าไปนั่งเล่นกันดีกว่า ผมมีอะไรให้ดู” เมื่อเขาว่าเช่นนั้น เมลิซาก็พยักหน้าแล้วชี้จักรยานตามกันไปจอดอยู่ที่จุดจักรยาน ไม่ห่างจากประตูสวนมากนัก เมื่อเรียบบร้อยแล้วก็เดินเคียงกันกัน เข้าไปในสวนซึ่งมีผู้คนจับจองอยู่แทบทุกมุม

เมื่อหาที่เหมาะ ๆ ได้ สองหนุ่มสาวก็นั่งลงไปบนผืนหญ้าอ่อนนุ่มที่ถูกตัดเล็มอย่างดีสีเขียวขจีราวกับพรมเนื้อหนา ชายหนุ่มหันมามองคนที่นั่งลงข้าง ๆ ยิ้ม ๆ เธอกำลังทอดสายตามองไปรอบ ๆ ดวงตากลมโตฉายแววสดใสเมื่อมองเห็นความสวยงามตรงหน้า

เบนก็มลงค้นหาของในกระเป๋าหลังจากนั่งมองไปหน้าด้านข้างของคนนั่งเคียงอยู่คู่หนึ่ง เมื่อพบสิ่งที่ต้องการก็ดึงออกมายื่นส่งให้หญิงสาว

เมลิซาก็มลงมองของในมือชายหนุ่ม คิ้วเรียวเล็กขี้น้อย ๆ เมื่อเห็นว่าเป็นซองกระดาษบรรจุอะไรบางอย่างถูกยื่นมาตรงหน้า

“อะไรหรือคะ” ถามอย่างอดไม่ได้ สิ่งที่เขายื่นมาให้มองดูคล้ายซองเอกสาร แต่คงบรรจุอะไรอยู่มากมายทีเดียวเพราะเป็นซองที่ค่อนข้างอวบอ้วน คนยื่นซองให้เธอยิ้มชนิด ๆ ที่มุมปาก ดวงตาเป็นประกาย เขาบอกเธอเสียงอ่อนโยน

“เปิดดูสิ” เมื่อเขาว่าเช่นนั้น เมลิซาจึงเปิดซองตามคำ

บอกอย่างว่าง่าย ดวงตากลมโตเบิกกว้างกว่าปกติเมื่อมองเห็น
ของที่บรรจุกู้ภายในชัดเจน

“ว้าว...” หญิงสาวอุทาน ไปสการ์ดพิมพ์จากกระดาษเนื้อ
ดีจำนวนหลายสิบแผ่นอัดแน่นอยู่ในซอง รูปภาพบน
ไปสการ์ดเหล่านั้นเป็นรูปที่เธอเห็นของจริงเมื่อวานนี้ขณะเดินเล่น
ในสวนนี้กับเขา รูปผีเสื้อและผึ้งเกาะอยู่เหนือดอกไม้หลากสีใน
หลายหลากมุมมอง ผีเสื้อปีกบาง ที่มองดูราวกับกำลังโบยบินอยู่
ตรงหน้า กลุ่มเท้าเป็นเส้น ๆ เหล่านั้นตะเบา ๆ ที่กลีบดอกไม้
บางรูปเป็นผึ้งที่กำลังขยับปีกเหนือดอกไม้สีสด รูปชัดเจนจน
มองเห็นแม้แต่รูปร่างอันเล็ก ๆ ที่ติดอยู่กับข้างขาของมัน พื้นหลัง
ของภาพพราวแวว ส่งให้รูปชัดเจนมากยิ่งขึ้น

“ว้าว... ฉันทัน... ฉันทุดไม่ออก คุณถ่ายรูปได้สวยมาก” เม
ลิซาละสายตาจากภาพ เยกหน้าบอกกับคนที่ส่งซองบรรจุ
ไปสการ์ดเหล่านี้ให้กับเธอ มองเห็นเขายิ้มน้อย ๆ นัยน์ตาเป็น
ประกายวิบวับ

“ผมขี้โกงนิดหน่อย” เขาว่าโดยไม่คลายรอยยิ้มบางเบา
นั้น ซึ่งเมลิซามองว่ามันช่างน่ามองจนไม่อยากจะสายตาไปจาก
ใบหน้าหล่อเหลานั้นเอาเสียเลย

“ขี้โกงยังไงคะ”

“ผมใช้โฟโตชอปแก้ไขข้อผิดพลาดและเสริมความโดดเด่น

เด่นนิดหน่อย” เขาบอกแล้วหลิวตาให้เธอ เมลิซายี่มกว้างกับท่าทางนั้น

“พอบอกว่าการตกแต่งภาพไม่ใช่เรื่องเสียหาย ช่างภาพที่เก่งทั้งการถ่ายและตกแต่งภาพ มักจะได้ภาพที่ออกมาสมบูรณ์แบบกว่าช่างภาพที่แต่งภาพไม่เป็นเสมอ”

“บางคนเขามองว่า คนที่ถ่ายภาพได้สวยโดยไม่ต้องตกแต่งภาพถึงจะเป็นตัวจริง” ชายหนุ่มว่าด้วยท่าทางสบาย ๆ ดูไม่ได้ยี่หระต่อ ‘บางคน’ ที่ว่านั้นสักเท่าไร เขาหยิบภาพในมือเธอไปภาพหนึ่ง ทอดสายตามองนิ่ง ๆ แล้วยกไหล่ ก่อนจะบอก

“แต่ผมชอบภาพที่ผ่านการตกแต่งแล้วมากกว่า ซึ่งผมยังต้องพัฒนาฝีมืออีกเยอะ ตอนนี้เป็นมือสมัครเล่นอยู่เลย”

“สวยงามตอนนี้ใครบอกว่าเป็นมือสมัครเล่นฉันไม่ยอมเชื่อเด็ดขาด” หญิงสาวว่า สองต่ายยังคงทอดมองภาพโปสการ์ดในมือค่อย ๆ เลื่อนดูทีละภาพ บางภาพสวยเสียจนเธอแทบลืมหายใจ ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าภาพเหล่านี้ถูกถ่ายโดยคนที่นั่งอยู่ข้าง ๆ เธอ เขามีฝีมือที่หากบอกว่าเป็นช่างภาพมืออาชีพเธอก็จะเชื่ออย่างไม่มีข้อกังขาเลยทีเดียวน

เมลิซาตาโปสการ์ดเหล่านั้นจนหมดทุกแผ่น แล้วจึงรวบรวมทั้งหมดใส่กลับเข้าไปในซองแล้วยื่นคืนให้ชายหนุ่ม หากเขากลับสายหน้า บอกเธอเสียงอ่อนโยน

“ของคุณ”

“คะ” ถามอย่างไม่แน่ใจ

“ของคุณ ผมทำมาให้คุณ”

“แต่...” เมลิสากำลังจะท้วงแต่ชายหนุ่มไม่เปิดโอกาส

“มันเป็นของคุณ เป็นของฝากเล็ก ๆ น้อย ๆ จากผม รับไว้เถอะ ผมยังมีแบบนี้อีกมาก” เมื่อเขาบอกเช่นนั้นเมลิสาก็พิมพ์มาขอบคุณเบา ๆ พลังเก็บซองโปสการ์ดใส่เข้าไปในกระเป๋าของตนแล้วจึงถามอย่างอดไม่ได้

“คุณทำได้ยังไง คุณเพิ่งถ่ายภาพเหล่านี้เมื่อวานตอนที่เราเดินเล่นที่นี่ไม่ใช่หรือคะ” ในใจนี้ถึงข้อความที่เขาส่งมาหาเธอตอนตีสาม เขาคงจะนั่งทำงานเหล่านี้ทั้งคืนกระมัง

“ผมมีความสัมพันธ์ที่ดีกับโรงพิมพ์” เขาบอกพร้อมหลีวตาให้เธอ ก่อนที่จะหาวหวิด เขาทำหน้าก้อไปนิด ๆ

“ขอโทษครับ เมื่อคืนผมนอนดึกไปหน่อย”

“ฉันว่าคุณนอนเข้ามากกว่านะคะ” เมลิสายิ้ม ๆ ซึ่งเขาก็เพียงยิ้มกว้างอย่างยอมรับเท่านั้น

สองหนุ่มสาวนั่งนิ่ง ๆ มองผู้คนที่ทำกิจกรรมในสวนโดยไม่มีบทสนทนาใด ๆ ก่อนที่จะได้ยินเสียงอะไรบางอย่างจึงหันหน้ามาสบตากันแล้วยิ้มกว้างโดยมิได้นัดหมาย

“รถไอดีม!” ทั้งสองพูดพร้อมกันแล้วหันหาต้นเสียง

“อ้าว เจียบไปแล้ว” เมลิษาอุทาน เบนยิ้มอย่างอารมณ์ดี
ก่อนจะบอก

“คงจอดนะ เดียวก็คงดั่งอีก” เขาว่าอย่างรู้จักธรรมชาติ
ของรถขายไอศกรีมเคลื่อนที่ที่ดี ซึ่งจะเปิดเพลงเวลาเคลื่อนที่ และ
เพลงจะเจียบเสียงลงเวลาจอดขาย แล้วก็เป็นอย่างที่ชายหนุ่มว่า
เพราะเพียงครู่เดียวหลังจากนั้น เสียงเพลงที่เป็นสัญลักษณ์ของ
รถไอศกรีมก็ดังกังวานขึ้นมาอีก เสียงเพลงที่สามารถเรียกให้เด็ก
ทุกคนที่ได้ยิน หยุดกระทำทุกอย่างที่ทำอยู่แล้ววิ่งหารถไอศกรีม
ในทันที ไม่เว้นแม้แต่สองหนุ่มสาวที่มีอายุเลยเด็กมานาน ก็ยังลุก
ขึ้นแล้วเดินตามหาต้นเสียง ดูเหมือนทั้งสองจะเข้าใจกันได้โดยไม่ต้อง
ต้องมีคำพูดใด ๆ

ขณะเดินตรงไปยังรถไอศกรีมที่มองเห็นอยู่ลิบ ๆ เมลิษา
ก็อดหัวเราะไม่ได้ เบนเห็นเช่นนั้นก็ประสานเสียงหัวเราะแล้วถาม
หญิงสาว ทั้ง ๆ ที่รอยยิ้มยังไม่จางไปจากใบหน้า

“คุณคิดเหมือนผมใช่ไหม”

“คุณคิดอะไรอยู่คะ” เมลิษาถามกลับ อยากรู้ว่าเขาจะ
กำลังคิดในสิ่งเดียวกับเธออยู่หรือไม่

“ก็ได้ยินเสียงนี้ที่ไร ผมไม่เคยปฏิเสธมันได้สักที ทั้ง ๆ ที่
จริง ๆ แล้วไอติมก็ไม่ได้จะอร่อยอะไรมากมาย แล้วก็แพงกว่า
ปกติด้วย” เมื่อได้ยินเช่นนั้น เมลิษาถึงกับหัวเราะเสียงดังอย่างอด

ไม่อยู่

“นั่นสิคะ ฉันก็คิดแบบนั้นเหมือนกัน แต่ทุกครั้งที่ได้ยินเสียงนี้ ฉันจะเห็นภาพรถไอดีมที่วิ่งเข้ามาในฟาร์มทุกทีเลย และทุกครั้งฉันและเด็ก ๆ ลูกคนงานก็จะได้อไอดีมกันคนละโคน จนเหมือนมันฝังเข้าไปในสมองแล้วว่า ได้ยินเสียงนี้เท่ากับไอดีมหนึ่งโคนในมือ” เมลิสซา ว่ายิ้ม ๆ ภาพความสุขเพียงไม่กี่อย่างในวัยเด็กผุดพราย

“บ้านคุณทำฟาร์มหรือ” ชายหนุ่มถามอย่างชวนคุย สีหน้าแสดงความสนใจ

“ฟาร์มของพ่อเลี้ยงนะค่ะ” บอกไปตามความจริง ینگไปสักพักก่อนจะยกไหล่แล้วพูดต่อ “จริง ๆ แล้วมันก็เป็นพื้นที่ที่ฉันเติบโตมานะค่ะ แต่จะให้อคิดว่าเป็นบ้าน มันก็ไม่ให้ความรู้สึกว่าเป็นบ้านได้อย่างเต็มหัวใจ” ทำยประโยคแฝงความอ้างว้างอย่าง ที่เจ้าตัวไม่รู้ตัว หากชัดเจนในความรู้สึกของคนฟัง

ชายหนุ่มยื่นมือไปกุมมือเล็กที่อยู่ข้างตัวของหญิงสาว อย่างแทบไม่รู้สึกรู้ตัว เป็นการกระทำที่เกิดขึ้นจากความต้องการ บอกกับเธอว่าเธอไม่ได้โดดเดี่ยวอย่างที่เธอรู้สึก อย่างน้อยก็มีเขาอยู่ข้าง ๆ อีกคน

เมลิสซา รู้สึกถึงมือใหญ่ที่ยื่นมากุมมือเธอ ส่งความอบอุ่น ผ่านมาถึงหัวใจ ความเดียวดายที่เกาะกุมความรู้สึกอยู่เสมอดูจะ

คลายออกเล็กน้อย แล้วแทนที่ด้วยความรู้สึกบางอย่าง... ความรู้สึกอุ่น ๆ จากการรับรู้ว่ามีใครบางคน 'แคร์' มากพอ ที่จะหยิบยื่นความอบอุ่นผ่านอุ้งมือใหญ่มาให้ หญิงสาวเงยหน้าขึ้นยิ้มให้คนที่กุมมือเธอแล้วปล่อยให้สองมือกอบกวมกันอยู่อย่างนั้น ตลอดทางเดินไปยังรถไอศกรีมที่จอดอยู่ไม่ไกล

เมื่อถึงรถไอศกรีมเบนคลายมือที่กุมมือเด็กออกโดยไม่เอ่ยคำใด ๆ เมลิษา รู้สึกใจหายแปลก ๆ เมื่อความอบอุ่นจากมือใหญ่ถูกแทนที่ด้วยสัมผัสเย็นของสายลมแผ่ว แต่ก็ไม่ได้ทักท้วง เพราะรู้ดีว่าเขาและเธอไม่ได้เป็นอะไรกันที่จะทำให้เดินกวมมือกันไปได้เลย

หลังจากได้ไอศกรีมกันคนละโคน สองหนุ่มสาวเดินกินไอศกรีมกลับไปยังจุดที่นั่งอยู่เมื่อสักครู่ ไอศกรีมเนื้อเนียนนุ่มที่ละลายค่อนข้างเร็วแม้อากาศจะไม่ได้อุ่นมากนัก ทำให้เมลิษาต้องเอียงศีรษะแลบลิ้นเลีย ตรงขอบโคนซึ่งไอศกรีมที่ละลายแล้วทำท่าจะหยดลงพื้นอยู่รอบรอบ แต่แม้จะเอียงศีรษะอย่างไรหญิงสาวก็สงสัยว่าคงจะเลียงไม่พ้น เมื่อรู้สึกเย็น ๆ ที่ปลายจมูก เมื่อหันหน้าไปหาคนที่เดินอยู่ข้าง ๆ มองเห็นเขาแยมริมฝีปากเป็นรอยยิ้มขัน ดวงตาเป็นประกายระยับ เมลิษาจึงแน่ใจว่าที่เธอสงสัยคงจะเป็นจริง หญิงสาวทำหน้าที่ไม่ถูกเมื่อคิดว่าตอนนี้เธอคงจะดูแลมากกับใบหน้าที่เป็นไอศกรีม ก่อนที่ความคิดทุกอย่าง

จะหยุดชะงัก มีเพียงหัวใจเท่านั้นที่โลดขึ้นแรงกว่าปกติ เมื่อ
เจ้าของสายตาวีบวับนั้นหยุดเดินแล้วหันหน้ามาทางเธอ มือข้าง
หนึ่งยื่นมาตรงหน้าแล้วใช้ปลายนิ้วหัวแม่มือขีดไฮศกริมที่ปลาย
จมูกออกให้

“เรียบบร้อย” เขาว่าเสียงเบา ไกลล์แสนไกลล์ สายตาวีบวับ
นั้นจับจ้องเธอไม่วางตา เมลิซาหายใจติดขัดกับความใกล้ชิดนั้น
ก่อนที่จะถอนหายใจโล่งอก เมื่อชายหนุ่มขยับออกห่าง กลับไป
เดินเคียงพร้อมกินไฮศกริมเจียบ ๆ โดยไม่ทำอะไรให้เธอรู้สึกกราว
หัวใจจะหลุดออกมานอกอกอีก

เมื่อกลับมายังจุดที่นั่งกันอยู่เมื่อสักครู่ ทั้งสองนั่งลงบน
พื้นหญ้าอ่อนนุ่มแล้วละเลียดไฮศกริมในมือ เมลิซาปล่อย
ความคิดไปถึงความสุขวัยเยาว์เพียงไม่กี่อย่างที่เกิดขึ้นในฟาร์ม
ของบิดาเลี้ยง การได้วิ่งตามรถขายไฮศกริมเคลื่อนที่ แล้วละเลียด
เลียไฮศกริมเนื้อเนียนนั้นคือความสุขไม่กี่อย่างที่ทำให้หญิงสาว
ยิ้มได้เมื่อนึกถึง

“คิดอะไรอยู่” เบนถามเมื่อเห็นหญิงสาวนั่งนิ่งหากใบหน้า
ยิ้มละไม

“ไม่น่าเชื่อว่าแค่ไฮติมโคนเดียวนจะทำให้ฉันรู้สึกมี
ความสุขได้ขนาดนี้” เมลิซาวាយิ้ม ๆ แล้วเล่าต่อ

“ฟาร์มของพ่อเลี้ยงอยู่ค่อนข้างห่างไกลชุมชน นาน ๆ รถ

ไอศกรีมจะเข้ามาสักทีหนึ่ง มันเลยเหมือนเป็นของที่พิเศษมาก ๆ มั้งคะ” ว่าแล้วก็มองหน้าชายหนุ่มอย่างพิจารณา แล้วจึงพูดต่อ

“แต่คุณอาจจะไม่เข้าใจ”

“เข้าใจสิ ผมเข้าใจดีทีเดียว เพราะบ้านผมอยู่บนเขา ไม่บ่อยหรอกที่รถไอศกรีมจะเข้ามา แต่เมื่อเข้ามาเมื่อไร ก็ทำให้พวกเราเด็ก ๆ ตื่นเต้นและมีความสุขได้เสมอเลย”

“บ้านคุณนะหรือคะอยู่บนเขา” เมลิษาถามอย่างไม่อยากเชื่อ เห็นเขาพยักหน้าพร้อมยิ้มกว้าง

“ชาย... ปิดเทอมหน้าหนาวหน้า คุณไปเที่ยวบ้านผมสิ รับรองว่าคุณจะชอบ” เขาว่าพร้อมหัวเราะให้ เมลิษาเพียงยิ้มโดยไม่ตอบรับหรือปฏิเสธด้วยคิดว่าเขาคงพูดไปตามมารยาท หรือทำให้เขาชวนจริง เธอก็คงจะไปไม่ได้ เพราะปิดเทอมฤดูหนาวคือเวลาที่เธอต้องทำงาน เพื่อหาเงินเป็นค่าเทอมสำหรับเทอมต่อไป แต่ถึงแม้จะคิดอย่างนั้นก็ได้พูดอะไรที่จะเป็นการทำลายบรรยากาศดี ๆ ระหว่างกันลง

เมื่อจัดการไอศกรีมในมือเสร็จเรียบร้อย ทั้งสองชวนกันไปซื้อจักรยานรอบสวนสาธารณะจนเย็นย่ำจึงได้แยกย้ายกันหลังจากที่ชายหนุ่มซื้อจักรยานไปส่งเมลิษาจนถึงหอพักดังเช่นทุกวันนี้

๑

ในที่สุดมหาวิทยาลัยก็เปิดเทอม เมลิซายังคงทำงานที่ร้านกาแฟ แต่ไม่ได้เต็มเวลาอย่างเช่นที่ทำในตอนปิดเทอม หญิงสาวจะทำงานตามตารางซึ่งเจ้าของร้านจัดให้โดยอิงชั่วโมงว่างตามตารางเรียน ซึ่งแม้จะทำให้เธอมีเวลาว่างในตอนกลางคืนเพื่อทบทวนบทเรียน ในขณะที่เดียวกันก็ทำให้เวลาทำงานน้อยลง ซึ่งหมายความว่ารายได้ก็น้อยลงด้วย หญิงสาวจึงต้องยิ่งประหยัดกว่าเดิม ทั้ง ๆ ที่ปกติก็ไม่ได้ใช้จ่ายฟุ่มเฟือยอยู่แล้ว แต่ก็บอกตนเองให้อดทน เมื่อเรียนจบได้ทำงานเต็มเวลาตามความรู้ความสามารถที่เรียนมา เธอคงจะสามารถใช้ชีวิตได้อย่างคนปกติทั่วไปเสียที

หลังเปิดเทอมคนที่เคยเป็นลูกค้าประจำแล้วชวนเธอไปซื้อจักรยานหลังเลิกงานหายหน้าหายตาไปในสัปดาห์แรก เมลิษาคิดว่าเขาคงกำลังยุ่งอยู่กับการเปิดเทอมใหม่ เมื่อทุกอย่างลงตัวเธอคงจะได้เจอเขามากกว่านี้ เขาบอกว่าเขาเป็นลูกค้าประจำของร้านกาแฟแห่งนี้ เช่นนั้นเขาคงจะไม่หายไปไหนนาน เมลิษาไม่ได้รู้ว่า จริง ๆ แล้วชายหนุ่มยังคงมาดื่มกาแฟที่ร้านแห่งนี้อยู่ทุกวัน เพียงแต่ด้วยเวลาที่ไม่ตรงกัน จึงทำให้คลาดกันอยู่เสมอ

เสียงกริ่งที่หน้าประตูเป็นสัญญาณว่ามีลูกค้าเข้ามาในร้าน ทำให้เมลิษาเงยหน้าขึ้นจากงานเป่าฟองนมตรงหน้า มองไปยังต้นเสียงและมองเห็นนักศึกษากลุ่มใหญ่เดินเข้ามาในร้านหญิงสาวกำลังจะละลายตาจากคนกลุ่มนั้นหากจะไม่มองเห็นคนที่ทำให้หัวใจโลดขึ้นอย่างยินดีเสียก่อน

เบน...

ชายหนุ่มอยู่ท่ามกลางนักศึกษากลุ่มนั้นที่เธอไม่เคยเห็นมาก่อน แต่ดูจากท่าทางแล้วคงจะเป็นกลุ่มเพื่อนของเขา ในกลุ่มมีทั้งชายและหญิงซึ่งเดินเข้ามาในร้านพร้อมเสียงคุยกันแข็งแรงแรง มีแต่คนที่ตรึงสายตาดูเธออยู่เท่านั้นที่เดินอยู่ท่ามกลางคนอื่น ๆ อย่างเงิบ ๆ สายตามองตรงมายังจุดที่เธอยืนอยู่ เมื่อสายตาสบกันหญิงสาวมองเห็นเขายิ้มบาง ๆ และพยักหน้าให้เป็นเชิงทักทาย

คนทั้งหมดตรงมายังเคาน์เตอร์เพื่อสั่งซื้อเครื่องดื่ม เมลิซาหันกลับไปทำงานตรงหน้า ปล่อยหน้าที่รับออเดอร์ให้กับเพื่อนพนักงาน หญิงสาวจัดการทำกาแฟจนเสร็จแล้วยกไปเสิร์ฟ ก่อนที่จะกลับมาทำกาแฟตามออเดอร์ลิสต์ใหม่ ซึ่งมีคั่วคือเอาได้ดับเบิลช็อตของใครบางคนอยู่ด้วย

เมื่อเมลิซารับหน้าที่ทำกาแฟ หน้าที่เสิร์ฟจึงตกเป็นของแซนดี้ ทำให้แม่ชายหนุ่มจะเข้ามาในร้านแล้วแต่ทั้งสองยังไม่มีโอกาสได้พูดคุยกัน จนเมื่อคนทั้งกลุ่มกำลังเดินออกไปจากร้านเบนจึงเดินมา ยังเคาน์เตอร์ที่หญิงสาวยืนอยู่

“เม...” ชายหนุ่มเรียกเมลิซาเงยหน้าขึ้นยิ้มรับ

“สวัสดีคะเบน”

“ไม่เจอกันนานเลยนะ” ชายหนุ่มว่า เมลิซาเพียงแต่ยิ้มยังไม่ทันพูดอะไร ก็มองเห็นหญิงสาวหน้าตาสวยเฉียว หนึ่งในกลุ่มเพื่อนของเขาเดินมาคว้าแขนชายหนุ่ม ใบหน้าปราศจากรอยยิ้ม

“เร็วสิคะเบน ทำอะไรอยู่ คนอื่นรออยู่นะคะ”

“ไปก่อนเลย เตี่ยวผมตามไป” เขาว่าพลางแกะมือออกอย่างสุภาพ เมลิซาอดปรายตามองไม่ได้ หัวใจเต้นจังหวะแปลก ๆ ไม่นั่นใจในความสัมพันธ์ของคนทั้งสอง ก่อนจะรีบบอกชายหนุ่มเมื่อเห็นสายตาพิฆาตของหญิงสาวอีกคนมองมา

“ยินดีที่ได้พบกันอีกค่ะเบน ขอตัวนะคะ ฉันต้องทำงาน”
ว่าแล้วก็ผละจากหน้าเคาน์เตอร์เดินเข้าไปหลังร้านทันทีโดยไม่รอ
ฟังว่าอีกฝ่ายจะพูดอะไร หูแว่วเสียงชายหนุ่มเรียกชื่อแต่ไม่ยอม
หันกลับไปมองหรือเดินออกไปหน้าเคาน์เตอร์อีก

หญิงสาวแอบมองจากหลังร้านจนแน่ใจว่ากลุ่มคน
ทั้งหมดนั้นเดินออกไปจากร้านแล้วจึงเดินออกมาหน้าร้านอีกครั้ง
แซนดี้ซึ่งดูเหมือนรออยู่แล้วรีบเข้ามาหาพร้อมกระซิบบกระซิบ

“เพิ่งรู้ว่าหวานใจเธออยู่ในกลุ่มนี้”

“กลุ่มนี้... กลุ่มไหน?” เมลิษาถามอย่างไม่เข้าใจ

“ก็กลุ่มเมื่อสักครู่นี้ เขาไม่ได้เป็นคนธรรมดา ๆ อย่างเรา
หรือคนนะ พวกนี้นะพ่อแม่เป็นเศรษฐี นักธุรกิจ หรือนักการเมือง
ทั้งนั้น ไม่น่าเชื่อว่าหวานใจเธอจะอยู่ในกลุ่มนี้ ดูออกจะธรรมดา”

“เขาไม่ใช่หวานใจฉันเสียหน่อย” เมลิษาอดท้วงไม่ได้
ก่อนจะถามอย่างห้ามความอยากรู้ไม่ไหว

“ว่าแต่เธอรู้จักกลุ่มนี้ได้ไง”

“อ๊อ กลุ่มนี้นะเป็นที่รู้จักไปทั้งหมด ลัยแหละ พวกนี้จัด
ปาร์ตี้แทบทุกสุดสัปดาห์ เขาไม่ต้องทำงานหาเงินอย่างพวกเราใน
румเมทฉันยังเคยไปปาร์ตี้เลย แต่ฉันไม่เคยไปหรือคนนะ ไม่งั้นคงจะ
เคยเห็นหวานใจเธอมาก่อน”

“บอกว่าไม่ใช่หวานใจ แค่เพื่อนใหม่ที่เพิ่งรู้จักกัน แต่

ตอนนี้ฉันชักไม่แน่ใจแล้วสิว่าอยากเป็นเพื่อนเขาหรือเปล่า พวก ลูกคนรวยน่ากลัวออก” เมลิษาว่า อดนึกถึงชายหนุ่มที่เข้ามาทำให้เธอรู้สึกอับอายแปลก ๆ ไม่ได้ พอได้รู้ว่าเขาไม่ใช่คนระดับเดียวกันกับเธอ มันทำให้หญิงสาวอยากจะถอยห่าง ความฝันที่มีมือใหญ่นั้นจะจับจูงกันตลอดไปคงเป็นจินตนาการฟุ้งซ่านของเธอเอง มากกว่าที่จะคิดให้เป็นจริงจัง พวกลูกคนรวยคงไม่มาเสียเวลาคบค้ากับคนธรรมดาจน ๆ อย่างเธอ

“ไป ทำงานกันดีกว่าอย่าไปพูดเรื่องคนอื่นเลย” เมลิษาบอกเพื่อนและเตือนตนเองไปพร้อม ๆ กัน

เมื่อรู้ว่าเบนไม่ใช่คนในระดับเดียวกับเธอ ทำให้เมลิษาพยายามถอยห่าง เธอควรจะรู้ตั้งแต่แรก เขาเข้ามาตีหมาแพทุกวัน ซึ่งถึงแม้หมาแพแก้วหนึ่งจะไม่ได้แพงมากมาย แต่สำหรับเธอ มันคือรายจ่ายฟุ่มเฟือยที่ต้องตัดออก ในเวลาที่เธอทำงานเป็นบ้ำ เป็นหลังเพื่อหาเงินค่าเล่าเรียน เขาใช้เวลาตระเวนถ่ายรูปลเล่น ไม่มีเรื่องเงินให้ต้องกังวลใจ เขามีวิถีชีวิตที่แตกต่างกับเธอมากมาย ปาร์ตี้ที่เขาหรือเพื่อนเขาจัดทุกสุดสัปดาห์เป็นปกตินั้น แต่เมลิษาไม่เคยมีโอกาสดูไปร่วมปาร์ตี้กับใครที่ไหน ทั้งไม่มีเงินจะซื้อเครื่องดื่มไปร่วมงานและไม่ได้มีกลุ่มเพื่อนที่จะชวนกันไปได้ ชีวิตหญิงสาวมีแต่งงาน งาน และงาน เพื่อหาเงินใช้จ่ายค่าเล่าเรียนที่แม้จะทำงานหนักแค่ไหน เธอก็ยังต้องกระเปียดกระเสี้ยวอยู่

ตลอด แตกต่างกับชีวิตสบาย ๆ ของลูกคนมีเงินอย่างเขาโดยสิ้นเชิง

แรก ๆ ที่เพิ่งรู้จักกันเขาอาจจะชอบพอในอัธยาศัยของเธอจึงได้ติดต่อคบหาเรื่อยมา แต่ต่อไปเมื่อเขารู้ว่าเธอไม่ใช่เพื่อนที่จะสนุกไปกับเขาได้อย่างเพื่อน ๆ ในกลุ่มของเขาเป็น เขาก็คงผละห่างไปจากเธอเอง หญิงสาวยอมรับว่าเธอชอบเขามาก มากจนไม่อยากจะรอให้วันที่เขารู้สึกว่าเธอไม่มีค่าควรจะเป็นเพื่อนและถอยห่างจากเธอมาถึง หญิงสาวอยากจะเป็นฝ่ายผละห่าง ก่อนที่หัวใจจะถลำลึกไปมากกว่านี้

“เม เธอจ่ายคนผมบลอนด์ที่ใส่ขาตาปลอมหนา ๆ ได้ไหม เพื่อนในกลุ่มหวานใจเธอนะ” แซนดี้เพื่อนร่วมงานที่เริ่มจะกลายมาเป็นเพื่อนสนิทเพียงไม่กี่คนของหญิงสาวถามในวันหนึ่ง ขณะทำงานพร้อมกัน เมลิซานิ่งคิดสักพักก่อนจะสายศีรษะ ก็ในกลุ่มนั้นมีผู้หญิงผมบลอนด์ตั้งหลายคน แต่ละคนก็แต่งหน้าจัดเต็มกันทั้งนั้น เมลิซาจำไม่ได้หรอก

“คนนั้นไง คนที่เดินมาคว่ำแขนเบนตอนที่เขามาพบกับเธอหน้าเคาน์เตอร์นะ” พอแซนดี้ว่าแบบนี้ ความทรงจำถึงผู้หญิงคนนั้นก็กลับมาทันที จำได้ดี... จำได้ไม่เคยลืมจนถึงวันนี้เลยล่ะ เพราะทุกครั้งทีกลุ่มนั้นเข้ามาดื่มกาแฟที่ร้าน ผู้หญิงคนนั้นจะอยู่ข้าง ๆ ชายหนุ่มเสมอ อีกทั้งยังส่งสายตาไม่เป็นมิตรมา

ให้เธอบ่อย ๆ ทำให้ในที่สุดเมลิซาก็เลี้ยงที่จะให้บริการกับโต๊ะนั้น โดยสิ้นเชิง ซึ่งเป็นการเลี้ยงที่จะได้พูดคุยกับชายหนุ่มด้วย

“อืม จำได้ มีอะไร”

“ฉันได้ยินมาว่า ยายคนนี้นะ เป็นลูกสาวท่าน นายกเทศมนตรี แล้วก็กำลังเดทกับหวานใจเธออยู่ด้วย” คำตอบ จากแซนดี้ทำให้เมลิซารู้สึกวูบไหวงในอก แต่ก็ไม่ได้แปลกใจอะไร เขาเดทกับคนที่เหมาะสมกัน ก็ดีแล้ว ที่ผ่านมาเขาก็ไม่ได้มาชวน เธอไปช้อปปิ้งเล่นอีกเลยนับแต่เปิดเทอมมา เขาคงจะรู้ว่าเธอ พยายามเลี่ยงการเผชิญหน้ากับเขา และตอนนี้เขาก็คงหันหลังให้ เธออย่างที่เขาต้องการเรียบร้อยแล้ว

สัปดาห์นี้ชายหนุ่มมาที่ร้านพร้อม ๆ กับกลุ่มเพื่อนของเขาทุกวัน ดูเหมือนเวลาว่างของพวกเขาจะตรงกับเวลาทำงาน ของเมลิซา และทุกครั้งที่พวกเขา มา เมลิซาจะพยายามทำอย่างอื่นให้ยุ่งไว้อยู่หน้าเคาน์เตอร์โดยไม่พยายามเข้าใกล้โต๊ะนั้น หากชายหนุ่มเดินมาหน้าเคาน์เตอร์ หญิงสาวก็จะรีบเดินเข้าไปหลังร้านเสมอ เธอไม่ยอมมีปัญหา สายตาไม่เป็นมิตรของผู้หญิงคน นั้นที่ส่งมาให้ตลอด ทำให้เมลิซาพยายามอยู่ให้ห่างจากพวกเขา แค่ต้องดิ้นรนมีชีวิตอยู่ด้วยตัวเองก็ยากพอแล้ว เธอไม่ต้องการ ปัญหาอย่างอื่นที่จะมาทำให้พลังชีวิตลดลง

ตลอดเวลาที่เธอหลบเลี้ยงเขา ชายหนุ่มพยายามติดต่อ

กับเธอ เขาโทรศัพท์มาหาแต่เมลิษาไม่เคยรับ เขาส่งข้อความมา เธออ่าน แต่ไม่เคยตอบกลับ ที่ร้าน เธอเลี้ยงเข้าหลังร้านเสมอหาก เขาทำท่าจะเข้ามาคุยด้วย และหญิงสาวหวังว่าในที่สุดเขาจะ ยอมแพ้และเลิกยุ่งกับเธอ แต่แล้วเมลิซาก็ได้รู้ว่า ชายหนุ่มไม่ใช่ คนที่จะยอมแพ้ง่าย ๆ เมื่อแซนดี้ยื่นกระดาษโน้ตแผ่นเล็ก ๆ ให้ ก่อนที่เธอจะหมดเวลาทำงานวันนี้

“หวานใจเธอส่งจดหมายรักมาให้แน่ะ” แซนดี้ว่า หัวเราะ คึกคัก เมลิษาคำร้านจะท้วงว่าเขาไม่ใช่หวานใจเธอ เพราะขนาดรู้ว่า เขากำลังเดททอยอยู่กับลูกสาวท่านนายกเทศมนตรี ยังไม่สามารถ ทำให้แซนดี้เลิกเรียกเขาว่าหวานใจเธอได้เลย

เมลิซาก็มลงอ่านข้อความในกระดาษแผ่นเล็ก ๆ ในมือ นั้นแล้วดวงตากลมโตก็ต้องเบิกกว้างกับข้อความที่เขาส่งมาให้

“ถ้าพรุ่งนี้คุณยังไม่คุยกับผม ผมจะโดดเรียนมานั่งเฝ้าคุณ ทั่วประเทศ!!!”

เมลิษาสังหรณ์ใจว่าเบนจะทำอย่างที่เขายกไว้ในโน้ต เมื่อวาน เพราะเห็นเขานั่งอยู่ในทันทีที่เธอเดินเข้ามาในร้าน ดู เหมือนเขาจะเพิ่งมาถึงร้านก่อนเธอไม่นาน เพราะยังไม่มีถ้วย กาแฟอยู่ นอกจากนี้เมลิซายังคิดว่าเขาอาจจะโดดเรียนมา เพราะเขามานั่งอยู่ในร้านตามลำพัง ทั้ง ๆ ที่ปกตินับแต่

มหาวิทยาลัยเปิดเทอม เขาจะมาร้านกาแฟแห่งนี้พร้อมกับกลุ่มเพื่อนเสมอ ซึ่งเมลิษาเดาว่าคงจะเป็นช่วงว่างจากคาบเรียน

“มดคือเอาได้ดับเบิลช็อตคะ” เมลิษาบอกกับคนที่นั่งรอกาแฟอยู่ที่โต๊ะซึ่งจ้องเธอไม่วางตาตั้งแต่เธอเดินเข้ามาในร้าน ใบหน้าเขาปราศจากรอยยิ้ม แม้เห็นเธอยืนอยู่ตรงหน้าเขาก็ยังทำหน้าเรียบเฉยติดจะบึ้งตึงราวกับโกรธใครมา เมื่อถ้วยกาแฟถูกวางลงตรงหน้า ชายหนุ่มกล่าวขอบคุณเสียงเรียบโดยไม่ทักทายอย่างอื่นอีก เมลิษานึกถึงข้อความในกระดาษในตึกที่เขาทิ้งไว้ให้เมื่อวาน ในขณะที่ใจก็เต้นตุ้ม ๆ ต่อม ๆ ไม่แน่ใจว่าเขาจะมาไหมไหน แต่เมื่อเขาไม่พูดอะไร จึงหันหลังทำท่าจะเดินกลับไปไปยังหลังเคาน์เตอร์ แต่แล้วขาที่กำลังจะก้าวก็ชะงัก เมื่อได้ยินเสียงทุ้มเอ่ยขึ้น

“ผมจะรอจนกว่าคุณจะเลิกงาน” เมลิษาหันกลับไปมองคนพูดทันที

“มีอะไรหรือเปล่าคะ พูดตอนนี้ก็ได้ ฉันไม่มีเวลา เลิกงานแล้วต้องไปเรียนต่อ”

“ผมจะรอจนคุณเรียนเสร็จ” เขาพูด ใบหน้าดูแน่วแน่และตื้อตึง เมลิษาสายตีสระแล้วถอนใจ

“ตามใจ” ว่าแล้วก็เดินกลับไปหลังเคาน์เตอร์โดยไม่สนใจเขาอีก หรืออย่างน้อยเธอก็ทำท่าราวกับไม่สนใจเขาอีก แต่ความ

เป็นจริงนั้นแอบมองเขาอยู่เรื่อย ๆ

เขานั่งเฝ้าเธอจริง ๆ! หลังจากมัดคิ้อาได้แก้วแรกหมดเขาก็ส่งแก้วที่สอง ชายหนุ่มหยิบกล่องที่คงจะถือติดมือไปไหนมาด้วยตลอดออกมาดูรูป เมลิษาสังเกตเห็นใบหน้าที่ติดจะบึ้งตึงดูอ่อนคลายลง บางหนก็มีรอยยิ้มบางเบาแต่ริมฝีปากขณะก้มลงมองรูปในกล่อง เมลิษาแทบไม่มีสมาธิทำงานเมื่อมีชายหนุ่มมานั่งเฝ้าเธออยู่อย่างนี้และถอนหายใจโล่งอกเมื่อเวลาทำงานหมดลง

หญิงสาวเดินเข้าไปหลังร้าน ปลดผ้ากันเปื้อนที่ใส่อยู่ออกส่องกระจกเช็คความเรียบร้อยของหน้าตา ก่อนจะเปิดประตูหลังร้านแล้วเดินตรงไปยังจักรยานที่จอดอยู่โดยไม่บอกคนที่นั่งรออยู่ในร้านว่าเธอทำงานเสร็จแล้ว แต่แล้วก็ต้องถอนหายใจเมื่อเห็นเขายืนรออยู่ตรงที่จอดจักรยานอยู่แล้ว

“คุณจะมาตามฉันเหมือนโรคจิตแบบนี้ไม่ได้นะ” เมลิษาว่าอย่างเหลืออด อุตส่าห์แอบหนีออกมาเขายังมาดักเธออีก

“ได้สิ ถ้าผมอยากทำ” เขาพูดอย่างไม่มีเยื่อ เมลิษาถอนหายใจอีกครั่งก่อนจะเสียวอ่อนลง

“พูดอะไรของคุณมาตอนนี้ก็ได้ค่ะ ฉันมีเวลาห้านาทีก่อนจะต้องรีบไปเรียน” หญิงสาวบอกพร้อม ๆ กับก้มลงมองนาฬิกาบนข้อมือ

“ถูระของผม... ของเรา” เขาแก้ “ต้องใช้เวลา... นาน...
คุณไปเรียนเถอะ ผมรอได้”

“แล้วคุณไม่มีเรียนหรือคะ”

“วันนี้ผมว่างทั้งวัน” เขาเน้นเสียงคำว่าว่าง ดวงตาเป็น
ประกายวิบวับขึ้นมาดูบหนึ่ง ข้อความในกระดาษในตที่เขาส่งให้
เมื่อวานผุดพราย เขาจะว่างทั้งวันได้อย่างไรถ้าไม่ใช่โดดเรียน!

“คุณไม่ควรโดดเรียน” เมลิษาว่าขณะเดินลงจักรยาน
เคียงกันไป

“คุณไม่ควรหลบหน้าผม” เขาตอบทันควัน เมลิษาเงียบ
ไปทันทีด้วยรู้ดีว่าตนกำลังทำอะไรอยู่ บางทีเธอควรจะอธิบายให้
เขาเข้าใจมากกว่าจะหลบหน้าหลบตาแล้วรอให้เขาถอยไปเอง
เพราะดูท่าแล้วชายหนุ่มคงไม่ยอมถอยง่าย ๆ จึงบอกเขาอย่าง
ตัดสินใจได้

“คุณไม่ต้องมานั่งเฝ้าฉันหรอก ฉันเรียนเสร็จตอนสี่โมง
เย็นค่อยมาเจอกันที่หน้าตึกตอนนั้นก็ได้”

“แล้วผมจะแน่ใจได้ไงว่าคุณจะไม่แอบหนีผมเหมือนแอบ
หนีไปจากร้านวันนี้อีก”

“แต่ฉันก็หนีไม่พ้นไม่ใช่หรือคะ” เมลิษาถามน้ำเสียงเง้า
งอดโดยไม่รู้ตัว ได้ยินเสียงเขาหัวเราะหึ ๆ รวากับถูกใจอะไร
บางอย่าง

“คุณคงหนีพ้นล่ะถ้าผมไม่รู้เวลาทำงานของคุณวันนี้”

“คุณรู้ได้ยังไง!”

“ผมมีวิธีก็แล้วกัน ไปเถอะ เดี่ยวสาย” เขาว่าก่อนจะก้าวขาขึ้นคร่อมจักรยานแล้วก็นำเธอไปก่อน เมลิษาจึงต้องรีบปั่นจักรยานตามไป จนเมื่อถึงตึกเรียน หญิงสาวก็สังหรณ์ใจว่านอกจากเวลาทำงานแล้ว เขาคงจะรู้เวลาเรียน วิชาเรียน และห้องเรียนของเธอด้วย เพราะเขาขี่จักรยานมาจอดหน้าตึกเรียน โดยที่เธอไม่ต้องบอก

“สี่โมงผมจะมารอตรงนี้ อย่าแอบหนีอีกล่ะ ผมไม่อยากโดดเรียนหลายวัน” เขาบอกแล้วขี่จักรยานจากไป เมลิษามองตามแล้วอดยิ้มไม่ได้ ยอมรับกับตนเองว่าเธอคิดถึงการได้ใช้เวลากับเขาอย่างตอนก่อนมหาวิทยาลัยเปิดเทอมอยู่เหมือนกัน

เขาเป็นคนตรงเวลา เมลิษาบอกตัวเองเมื่อเธอเดินออกมาจากห้องเรียนแล้วเห็นชายหนุ่มยืนรออยู่กับจักรยานคู่ใจ หญิงสาวเดินไปยังจักรยานของตนที่จอดไว้ในที่จอด จัดการปลดล็อกแล้วจึงมาหาคนที่รออยู่ ชายหนุ่มยิ้มให้เมื่อเห็นเธอจึงจักรยานตรงมา เมื่อใกล้กันพอที่จะได้ยิน เขาก็บอก

“ไปหาอะไรดื่มกันดีกว่า” เมลิษาเพียงพยักหน้ารับ ครั่งนี้จะเป็นครั้งสุดท้ายที่เธอจะได้ใช้เวลากับเขา หญิงสาวอยากทำให้

มันเป็นความทรงจำที่ดี

เบนพาเมลิซามายังร้านกาแฟอีกแห่งที่อยู่ภายในมหาวิทยาลัย เขาพาเธอไปนั่งยังโต๊ะว่างแล้วเดินไปสั่งเครื่องดื่มที่หน้าเคาน์เตอร์ แต่ก็ไม่มีใครถามว่าเธอต้องการอะไร

“ลาเต้ค่ะ” เมลิซาตอบ เธอไม่รังเกียจที่จะกินกาแฟ แต่เข้มข้นขนาดเอสเปรสโซ่หรือมัคคิอาโต้อย่างเขาเธอก็ไม่ไหว กาแฟลาเต้ที่มีสัดส่วนของนมมากกว่ากาแฟ เป็นเครื่องดื่มที่เมลิซาจะสั่งหากมีโอกาสได้เข้ามานั่งดื่มกาแฟในคาเฟ่แบบนี้ ซึ่งก็ไม่บ่อยครั้งนัก

เบนเดินกลับมานั่งตรงข้ามกับเธอหลังจากหายไปสั่งเครื่องดื่มไม่นาน เขานั่งมองเธอหนึ่ง ๆ โดยไม่พูดอะไรจนเมลิซาอึดอัด ในที่สุดก็เริ่มอย่างทนไม่ได้

“มีอะไรกับฉันก็พูดมาสิคะ” เขาเพียงแต่ยิ้มให้เธอ ดวงตาเป็นประกายวิบวับ

“เบน!” เมลิซาเรียกชื่อชายหนุ่มอย่างเหลืออด

“ขอผมกินกาแฟสงบ ๆ ได้ไหม คุณก็ควรจัดการลาเต้ของคุณด้วย เดียวจะเย็นเสียก่อน” ชายหนุ่มว่า ไบหน้ายังประดับรอยยิ้ม แล้วก็มลงจัดการกับกาแฟถ้วยตรงหน้าด้วยท่าทางตั้งอกตั้งใจ เมลิซาถอนหายใจยาวก่อนจะมลงจัดการกับถ้วยกาแฟของตนเช่นกัน จนเมื่อดื่มกาแฟจนหมด เมลิซาก็พยายาม

อีกครั้ง

“เบนคะ ฉันไม่มีเวลามานั่งกับคุณทั้งเย็นนะคะ ถ้าคุณไม่มีธุระอะไร ฉันขอตัว”

“ผมทำอะไรให้คุณไม่พอใจหรือเปล่า” เขาถามเสียงขรึม น้ำเสียงจริงจังเป็นครั้งแรกนับแต่เดินเข้ามาในร้าน เมลิสารู้สึกอึดใจในอก ถึงเวลาแล้วสินะ

“เปล่าค่ะ” หญิงสาวตอบ

“แล้วทำไมคุณถึงหลบหน้าผม ทำเหมือนโกรธกัน”

“เพราะฉันเพิ่งทราบว่าคุณเป็นใคร ฉันไม่เหมาะที่จะเป็นเพื่อนกับคุณหรอกค่ะ” หญิงสาวบอกไปตามที่คิด มองเห็นเขาขมวดคิ้วมุ่น

“ผมเป็นใคร” คำถามสั้น ๆ ของเขาทำเมลิสซาชะงัก หญิงสาวอ้าปากคล้ายจะพูดแต่แล้วก็หุบปาก อ้าหุบอ้าหุบอยู่อย่างนั้น แล้วในที่สุดก็บอกเขาอย่างระมัดระวัง

“ฉันเห็นกลุ่มเพื่อนคุณ แต่ละคนมีแต่ลูกคนใหญ่คนโต พวกคุณมีเงินมากมาย มีชีวิตและไลฟ์สไตล์ไปในแนวเดียวกันซึ่งแตกต่างกับฉันโดยสิ้นเชิง”

“แล้วไง”

“แล้วไง... ก็เราเป็นเพื่อนกันไม่ได้ไงคะ ฉันทำอะไรที่พวกคุณทำไม่ได้หรอก อีกหน่อยคุณก็คงจะเบื่อที่ฉันเป็นเด็กจน ๆ คน

หนึ่ง ชีวิตวัน ๆ มีแต่ต้องทำงานหาเงิน ไม่มีเวลาจะไปสนุกสนานกับคุณ ตอนนี้อาจเห็นว่าชีวิตแบบฉันดูน่าสนใจดี แต่สักพักคุณก็จะหมดความสนใจ”

“นั่นหรือคือเหตุผลที่ทำให้คุณไม่อยากเป็นเพื่อนกับผมต่อไป” ชายหนุ่มถามอย่างไม่อยากจะเชื่อ เขาก็คิดมากอยู่ตั้งหลายวันว่าเขาอาจจะทำอะไรให้เธอไม่พอใจโดยไม่รู้ตัวหรือเปล่าใครจะไปคิดว่าเธอจะมีเหตุผลที่ทำให้ไม่อยากคบหากับเขาต่อไปอย่างประหลาดพิสดารเช่นนี้

“ก็ใช่... แล้วอีกอย่าง...”

“อีกอย่าง?” ชายหนุ่มถามเมื่อหญิงสาวทำท่าว่าจะพูดอะไรบางอย่างแล้วกลับเงียบไป

“อีกอย่างแฟนคุณมองฉันแปลก ๆ ด้วย ฉันไม่อยากมีปัญหา” เมลิสซาตัดสินใจบอกออกไปในที่สุด หากคนฟังถึงกับส่ายศีรษะ นอกจากจะมีเหตุผลประหลาดในการไม่อยากจะคบหากับเขาแล้ว เธอยังมีจินตนาการล้ำเลิศไปถึงคนรักที่เธอไม่ได้มีอยู่อีก

“ผมไม่ยกทราบบว่าผมมีแฟนด้วย” เขาว่าอย่างอดไม่ได้ มองเห็นหน่วยตากลมโตมองมา สายตาแสดงความงุนงง

“ก็ลูกสาวท่านนายกเทศมนตรี” หญิงสาวว่าเสียงแผ่ว เบนถอนหายใจแล้วอธิบายน้ำเสียงนุ่มนวล

“เวโรนิกา เขาเป็นแค่เพื่อนคนหนึ่ง ผมยังไม่มีใคร”

“แต่...” เมลิสากำลังจะบอกว่าที่เธอได้ยินมาไม่ใช่แบบนี้ แต่แล้วก็เปลี่ยนใจ ยิ่งเห็นเขามองมายิ้ม ๆ รวากับขบขันยิ่งคิดว่าไม่ควรจะพูดอะไรทั้งนั้น แต่ดูเหมือนเขาจะพอเอาได้ เพราะชายหนุ่มบอกเธอขณะนั้นนี่ตาพราวระยับ

“ชาวคุณไม่กรองเลยนะ” เมลิสาค้อนชายหนุ่มอย่างซัดเงิน เธอจะไปรู้ไหมล่ะว่าชาวกรองหรือไม่กรอง ก็แสนดีไปได้ยินมาว่าอย่างนั้น แต่เมื่อเจ้าตัวยีนยันเช่นนี้เธอก็ควรจะเชื่อเขาใช่ไหม

“แต่เธอมองฉันแปลก ๆ จริง ๆ นะคะ” เมลิสาว่่าอ้อมอ้อมไม่เข้าใจเหมือนกันว่าคนที่ไม่รู้จักกัน ทำไมจึงได้มองกันอย่างไม่เป็นมิตรเช่นนั้น

“ไม่แปลกหรอก ผมไม่เห็นเวโรนีก้าจะชอบใครสักคน” เบนตอบกลับหัวเราะอย่างรู้จักผู้เป็นเพื่อนดี ก่อนที่จะถามหญิงสาวด้วยสีหน้าที่จริงจังขึ้น

“สรุปว่ามีแค่นี้ใช่ไหม”

“คะ?” เมลิสากลามอย่างงุนงง ไม่ค่อยเข้าใจในคำถามของเขานัก

“ก็แค่ว่าผมอาจจะมีฐานะที่แตกต่างกับคุณ และเพราะเวโรนีก้าที่คุณคิดว่าเป็นแฟนผมมองคุณแปลก ๆ คุณก็เลยไม่อยากจะจะเป็นเพื่อนกับผมต่อ เท่านั้นใช่ไหม” เมลิสากอดหน้าอก

ยาว รู้สึกอึดอัดขัดข้อง ดูเหมือนเขาจะไม่เข้าใจความคิดของเธอเลย แต่ยังไม่ทันที่หญิงสาวจะได้อะไร ชายหนุ่มก็ยื่นมือมากุมมือของเธอไว้ทั้งสองมือนัยน์ตาสีเขียวครามที่จ้องตาเธอฉายประกายจริงจัง เขาบอกเธอด้วยน้ำเสียงหนักแน่น

“ผมชอบในมิตรภาพของคุณ จำนวนเงินในบัญชีของคุณ ไม่มีความหมายต่อการเป็นเพื่อนของเรา ทุกครั้งที่ได้คุยกับคุณ ผมรู้สึกมีความสุข และผมคิดว่าคุณก็คงรู้สึกอย่างเดียวกัน แล้วคุณจะยอมโยนความรู้สึกดี ๆ ะหว่างกันทิ้งเพียงเพราะว่าผมอาจจะมีเงินมากกว่าคุณเท่านั้นหรือ” คำถามของเขาทำให้เมลิษาหลบสายตาคมเข้มที่มองมา มันคงไม่ใช่แค่นั้น เธอเพียงแต่พยายามจะรักษาหัวใจที่เริ่มจะไหวหวั่นกับเขามากกว่ามิตรภาพที่เขากำลังพูดถึงต่างหาก

“อย่าหันหลังให้กับมิตรไมตรีที่เราเพิ่งร่วมกันสร้างเลยนะ เม มันเกิดขึ้นไม่บ่อยหรอกนะที่เราจะได้พบกับคนที่คุยกันถูกคอ แม้จะเพิ่งรู้จักกัน ขอโอกาสให้ความสัมพันธ์ระหว่างเรางอกงามได้ไหม” เขาถามเสียงอ่อนโยน มือใหญ่ที่กอบกุ่มมือเธออยู่ส่งผ่านความอบอุ่นมาให้ บัดเป่าความรู้สึกเยียบเย็นในอกในช่วงหลายวันที่ผ่านมาที่ตัดสินใจจะหันหลังให้เขาตลอดกาล ความอบอุ่นที่เมลิษาโหยหา ซึ่งทำให้เธอพยักหน้าตอบรับคำขอร้องของเขาอย่างแทบไม่รู้ตัวเลย

๕

เวลาผันผ่าน อากาศเย็นของฤดูใบไม้ผลิเพิ่มองศาก้าวเข้าสู่ฤดูร้อน หลายสิ่งหลายอย่างเปลี่ยนแปลง แต่สิ่งหนึ่งที่ไม่เคยเปลี่ยนคือชายหนุ่มที่ขอให้เธอกับเขายังเป็นเพื่อนกันอยู่ในวันนี้วันนี้เขาก็ยังคงคบหากับเธออยู่อย่างไม่มีท่าทีว่าจะเบื่อหน่ายอย่างที่หญิงสาวเคยหวาดกลัว แม้เวลาว่างจากการเรียนของเธอส่วนใหญ่จะใช้ไปกับการทำงาน แต่เขาก็หาโอกาสใช้เวลากับเธออยู่เสมอ ชายหนุ่มขอตารางเวลาทำงานของเธอในแต่ละสัปดาห์ เพื่อที่เขาจะได้จัดเวลาว่างให้ตรงกัน อย่างน้อยสัปดาห์ละสองครั้ง ซึ่งไม่มีอะไรลึกซึ้งมากไปกว่ามิตรภาพ อย่างเพื่อนพ้องมีต่อกัน

นอกจากความสัมพันธ์ฉันเพื่อนที่เพิ่มมากขึ้นระหว่าง

หญิงสาวและชายหนุ่ม ความสัมพันธ์ระหว่างเมลิซากับเพื่อนร่วมงานอย่างแซนดี้ ก็พัฒนาจนกลายเป็นเพื่อนสนิทที่คอยช่วยเหลือเกื้อกูลกัน ทำให้ชีวิตไกลบ้านของหญิงสาวไม่โดดเดี่ยวอย่างที่เธอเคยคิดว่าจะเป็น อย่างน้อยเมื่อมีปัญหา เบนและแซนดี้คือเพื่อนที่เธอจะหันหน้าเข้าหาได้เสมอ

เสียงประตูร้านเปิดในตอนใกล้เลิกงานเรียกเมลิซาให้หันไปมอง แล้วก็ต้องยิ้มกว้างเมื่อเห็นว่าเป็นใคร เบนเดินมานั่งที่โต๊ะในมุมค่อนข้างเป็นส่วนตัวจากสายตาคนอื่นเงียบ ๆ ซึ่งเป็นโต๊ะประจำเวลาที่เขามาทหาหญิงสาวในเวลาใกล้เลิกงานเช่นนี้

“มันคืออาโต้ดับเบิลช็อตคะ” เมลิซาวางกาแฟถ้วยจิ๋วลงตรงหน้าชายหนุ่มแล้วทรวดตัวลงนั่งตรงข้ามเขา เบนเลิกคิ้วมองอย่างแปลกใจ ปกติเมลิซาไม่ค่อยจะมานั่งกับเขาเช่นนี้

“ร้านจะปิดแล้ว นี่ทำให้เป็นกรณีพิเศษนะ แซนดี้เลยให้เวลามาคุยกับคุณได้สิบนาที ก่อนที่จะต้องกลับไปเก็บร้าน” หญิงสาวอธิบาย เบนยิ้มนิด ๆ ก่อนจะเข้าไปถึงเพื่อนร่วมงานเธอ ซึ่งตอนนี้ได้กลายเป็นเพื่อนเขาด้วย

“เพราะมีแรงงานมาช่วยเก็บร้านนะสิ เลยให้คุณพักตั้งสิบนาที” เขาเน้นคำว่าตั้ง ทำให้เมลิซาหัวเราะก็อย่างอารมณ์ดี

“ได้ตั้งสิบ ไม่นี่หรือคะ”

“ดี” เขาว่า จ้องตาเธอด้วยดวงตาเป็นประกายวิบวับ จน

เมลิษาถึงกับหลบตาเมื่อไม่สามารถสู้สายตาเปี่ยมความหมาย
นั้นได้อีกต่อไป

ชายหนุ่มใช้เวลาไม่นานก็จัดการกับกาแฟจนเรียบร้อย
เมลิษานำถ้วยกาแฟเข้าไปเก็บหลังร้าน ซึ่งมีชายหนุ่มเดินตามเข้าไปด้วย เขาจะทำเช่นนี้เสมอในระยะหลังที่นัดกับเมลิษาหลังจาก
หญิงสาวเลิกงานในตอนค่ำ เขาจะมาก่อนเวลานัดและช่วยหญิง
สาวเก็บร้าน จนสนิทสนมกับคนอื่น ๆ ในร้านไปด้วย

หลังช่วยกันเก็บร้านจนเรียบร้อย สองหนุ่มสาวเดินตาม
กันออกจากร้านทางประตูหลัง โดยมีแซนดี้ทำหน้าที่ล็อกประตู เม
ลิษาหันกลับไปถามคนที่กำลังล็อกประตูอีกครั้ง

“แน่ใจหรือแซนดี้ว่าจะไม่ไปด้วยกัน เธอบอกอยากดูหนัง
เรื่องนี้มาหลายวันแล้วนะ”

“แน่ใจ เธอสองคนไปเดทกันให้สบายใจเลย ฉันก็มีเดท
ของฉันเหมือนกันนะ” แซนดี้ตอบพร้อมหัวเราะให้ เมลิษาส่าย
หน้า คร้านจะท้วงถึงความสัมพันธ์ระหว่างเธอและคนข้างกาย ซึ่ง
แม้แซนดี้ก็รู้ว่าไม่มีอะไรพิเศษมาไปกว่าความเป็นเพื่อน แต่ก็ยังไม่เคยหยุดล้อ ส่วนชายหนุ่มเพียงแต่ยิ้มรับถ้อยคำนั้นโดยไม่ตอบ
รับหรือปฏิเสธ

“แล้วเจอกันใหม่ แซนดี้” ชายหนุ่มว่าก่อนจะตะแคงออก
พาเมลิษาเดินตรงไปยังจักรยานที่จอดอยู่ไม่ไกล โดยมีจุดหมาย

อยู่ที่โรงภาพยนตร์ซึ่งอยู่ในเมือง ทำให้ต้องขี่จักรยานกันไกลกว่าปกติสักหน่อย แต่ก็ไม่มีใครบ่นเพราะใช้จักรยานไปไหนมาไหนจนชินเสียแล้ว

“หาอะไรง่าย ๆ กินก่อนดีไหม” เบนหันมาถามหลังจากที่ซื้อตั๋วเรียบร้อยแล้วยังเหลือเวลาอีกเกือบชั่วโมงกว่าจะถึงเวลาหนังฉาย เมลิซาพยักหน้ารับก่อนจะเดินตามกันไปยังคาเฟ่ที่อยู่ไม่ไกลจากโรงภาพยนตร์มากนัก

ทั้งสองใช้เวลาในการจัดการอาหารเย็นซึ่งเป็นแซนด์วิชง่าย ๆ ไม่นาน ก่อนที่จะกลับมายังหน้าโรงภาพยนตร์ ซื้อน้ำเปล่ากันคนละขวดแล้วเดินเข้าไปข้างในเมื่อถึงเวลา

หนังใช้เวลาฉายราวสองชั่วโมงกว่า ในตอนที่เดินออกมาจากโรงภาพยนตร์นั้น ท้องฟ้าที่สว่างอยู่ก่อนหน้านี้มืดสลัว

“กลับกันเลยดีไหมเม มีดแล้ว หรือคุณอยากไปขี่จักรยานเล่นที่ไหนก่อนหรือเปล่า”

“กลับดีกว่าค่ะ ฉันต้องกลับไปอ่านหนังสือ วันมะรืนมีสอบ” เมลิซาบอกพร้อม ๆ กับหยิบโทรศัพท์มือถือไว้ในกระเป๋าขึ้นมาเปิดเครื่อง หลังจากที่ปิดไว้ในช่วงที่อยู่ในโรงภาพยนตร์

เมื่อโทรศัพท์ก็กลับมาทำงานอีกครั้ง หลิงสาวมองเห็นข้อความที่ส่งมาจากระบบแจ้งว่ามีเบอร์ที่พยายามโทรหาแต่ไม่ได้ฝากข้อความไว้ ซึ่งเป็นเบอร์ของมารดา จึงงงหน้าบอกคนที่เดิน

อยู่ข้าง ๆ

“แม่โทรมา แป๊บหนึ่งนะคะ” บอกแล้วก็กดโทรศัพท์เพื่อโทรกลับหามารดา รอสายเพียงครู่ก็ได้ยินเสียงของแม่ส่งมาตามสาย เสียงที่มาพร้อมข่าวร้ายที่เธอไม่ได้คาดคิดมาก่อน

เมลิษานิ่งฟังมารดาอยู่เพียงครู่ก่อนจะรับคำสั่งเสียงแม่ แล้ววางสายไป หญิงสาวรู้สึกถึงก้อนสะอื้นที่ขึ้นมาจากลำคอ พยายามกลืนน้ำตาอย่างสุดความสามารถ โดยไม่ได้รู้ว่าความผิดปกติของเธออยู่ในสายตาของคนข้าง ๆ ตลอด

“แม่ เป็นอะไร มีอะไรหรือเปล่า” เขาถามน้ำเสียงห่วงใย มือใหญ่เอื้อมมาคว้ามือเธอบีบอย่างให้กำลังใจ เมลิษาหันหน้าที่มีน้ำตาคลอหน่วยไปทางเขา ก่อนที่จะบอกเสียงแผ่ว

“ไม่... ไม่มีอะไรค่ะ” มันเป็นปัญหาของเธอ ปัญหาที่เธอต้องการแก้เอาเอง อย่าให้เขามารับรู้ด้วยเลย แต่ดูเหมือนชายหนุ่มจะไม่ยอมปล่อยให้เธออยู่กับปัญหานั้นเพียงลำพัง เพราะเขาบอกอย่างอ่อนโยน

“แม่... เราเป็นเพื่อนกันนะ คุณมีปัญหาอย่าเก็บไว้คนเดียว เพื่อน... มีไว้เพื่อช่วยเหลือกันในยามยากไม่ใช่หรือ” ถ้อยคำของชายหนุ่มทำให้น้ำตาที่พยายามกลั้นไว้พุ่งพรู เห็นสายตาแสดงความห่วงใยที่ชายหนุ่มส่งมาแล้วทำให้เมลิษาตัดสินใจบอกเขา เพราะจริง ๆ แล้วมันไม่ใช่เรื่องคอขาดบาดตาย แต่มันก็เป็น

เรื่องใหญ่มากสำหรับเธอ

“แม่โทรมาบอกว่าฟาร์มของพ่อเลี้ยงมีปัญหา แม่จ่ายเงินค่าหอพักให้ฉันไม่ได้แล้ว แล้วฉันจะทำยังไงคะ ฉันจะไปอยู่ที่ไหน เงินที่หาได้แค่ค่าเทอมก็แทบจะไม่พอ” พุดพลางเช็ดน้ำตาไปพลาง อายอยู่เหมือนกันที่จะต้องให้เขามารับรู้ด้วย แต่ชายกลุ่มก็ไม่เคยทำให้เธอลำบากใจ เขายื่นมือมาเช็ดน้ำตาให้แล้วบอกเธอเสียงอ่อนโยน

“ค่อย ๆ คิดนะ มันต้องมีทางออก แม่คุณจ่ายค่าหอไว้ถึงเมื่อไร”

“แค่สิ้นเทอมนี้ค่ะ ซัมเมอร์ฉันต้องจ่ายเอง ไม่งั้นก็ต้องย้ายออก แต่ฉันคงย้ายออกล่ะ ห้องที่อยู่เป็นห้องสตูดิโอ มันแพงกว่าห้องแชร์ ฉันจ่ายไม่ไหวหรอก” บอกเขาแล้วก็ถอนหายใจยาว รู้สึกมีดมนไปหมด สิ้นเทอมนี้ก็คือภายในสิ้นเดือนพฤศจิกายน ซึ่งเหลือเวลาอีกเพียงแค่สามสัปดาห์เท่านั้น และช่วงนี้ก็เป็นช่วงสอบ เธอต้องทั้งทำงานและอ่านหนังสือสอบ จะเอาเวลาที่ไหนไปหาที่อยู่ใหม่ หรือต่อให้เธอหาที่อยู่ใหม่ได้ แต่จะมีเงินพอจ่ายหรือเปล่ายังไม่รู้เลย

“ถ้าหาเงินไม่ทันจริง ๆ คุณทำเรื่องกู้ได้ไหม” ชายหนุ่มถาม เขาหมายถึงเงินกู้ยืมสำหรับนักศึกษาที่ทางรัฐบาลมีให้ เมลิษาส่ายหน้า กล่าวเสียงเบา

“ไม่ทันแล้วค่ะ เดดไลน์ส่งเอกสารตั้งแต่วันที่หนึ่ง”

“อย่าเพิ่งคิดมากนะ ผมจะช่วยคุณหาที่อยู่ใหม่ให้ได้ หรือถ้าไม่ได้จริง ๆ คุณไปอยู่กับผมก่อนก็ได้” สิ้นคำของชายหนุ่ม เมลิษาเงยหน้าขึ้นมองเขาตาโต ซาบซึ้งกับความมีน้ำใจของเขา แต่เธอจะไปอยู่กับเขาได้อย่างไร เธอไม่เคยไปถึงบ้านเขา ไม่รู้ว่าเขา มีความเป็นอยู่อย่างไร อยู่ในที่พักแบบไหน อยู่กับใคร เธอไม่กล้า รบกวนเขาถึงขนาดนั้นแน่ ๆ

“ขอบคุณมากนะคะเบน ฉันคงไม่รบกวนคุณขนาดนั้น ฉันอาจจะหาเช่าบ้านหรืออาจจะมีใครให้เช่าห้องชั่วคราวในช่วงซัมเมอร์ก็ได้” เมลิษาพูดอย่างมีความหวัง มีนักศึกษาบางคน เหมือนกันที่ไม่ลงเรียนในช่วงซัมเมอร์แล้วปล่อยห้องให้เช่าชั่วคราว และหญิงสาวหวังว่าเธอจะโชคดีหาที่อยู่ได้ในช่วงนี้ เมลิษาจำเป็นต้องอยู่ที่นี้ในช่วงซัมเมอร์เพื่อทำงานหาเงินสำหรับเทอมต่อไป และเมื่อมีรายจ่ายที่ไม่คาดฝันเช่นนี้เกิดขึ้น เธอคงต้องหางานเพิ่มขึ้นเสียแล้ว

“คุณเป็นคนเก่ง ผมเชื่อว่า คุณจะผ่านมันไปได้” เบนบอกพร้อมกระชับมือเล็กน้อยให้กำลังใจ เมลิษายิ้มให้เขา แม้จะผิดเพื่อนแต่เขาก็ทำให้เธอยิ้มได้

“กลับกันเถอะค่ะ ขอโทษนะค่ะ คุณเลยต้องมารับรู้เรื่องอะไรก็ไม่รู้” หญิงสาวว่า ยังรู้สึกว่าเขาไม่ควรจะต้องมารับรู้ปัญหา

ของเธอเลย แล้วดูสิ เขาทำเหมือนเป็นหน้าที่ของเขาที่จะต้องช่วยเธอ ในขณะที่ตั้งแต่วัยจักษณมา เธอไม่เคยมีโอกาทำอะไรเพื่อเธอเลย

“อย่าคิดมากสิ เราเป็นเพื่อนกันนะ” ชายหนุ่มบอกพร้อมยิ้มอ่อนโยน รอยยิ้มที่นำความอุ่นใจมาให้ เขาทำให้เธอรู้สึกว่าเขาไม่ได้อยู่อย่างเดียวดาย ไม่ว่าเธอจะต้องพบกับอะไรเขาก็จะอยู่ข้าง ๆ เธอเสมอ

สองหนุ่มสาวซึ่งจักษณกลับไปยังบริเวณมหาวิทยาลัย โดยไม่ได้พูดคุยอะไรกัน จนกระทั่งมาถึงตึกหอพักของเธอทั้งสองก็หยุด

“ไม่ต้องคิดมากนะ เราจะช่วยกันหาที่อยู่ใหม่ให้คุณให้ได้ ตอนนี้ตั้งใจอ่านหนังสือก็พอ รู้ไหม” ชายหนุ่มบอกก่อนที่จะปล่อยให้หญิงสาวขึ้นตึก เมลิษาพยักหน้า พยายามฝืนยิ้ม

“จะพยายาม”

“คุณหาวันว่างไว้ละกัน แล้วผมจะพาไปตระเวนดูบ้านระหว่างนี้หาจากอินเทอร์เน็ตไว้ก่อน”

“คะ ขอขอบคุณนะเบนสำหรับ... ทุกอย่าง” เมลิซาบอกเสียงแผ่ว มองคนตรงหน้าด้วยสายตาซาบซึ้งใจ เขายิ้มบาง ๆ ให้เธอแล้วยกมือขึ้นขยี้ศีรษะ

“เรื่องเล็กน้อยแค่นี้เอง ผมไปแล้ว แล้วจะโทรหา” เขาบอก

แล้วที่จักรยานจากไป เมลิสายืนมองจนชายหนุ่มลึบสายตาค้าง
ถอนใจยาว แล้วหมุนตัวเดินขึ้นตึก หอพักที่เป็น 'บ้าน' มาเกือบปี
แต่ตอนนี้กำลังจะกลายเป็นเพียงอดีตเพราะเธอไม่มี
ความสามารถพอจะจ่ายเงินจำนวนที่มารดาจ่ายให้ได้ หญิงสาว
ได้แต่หวังว่าเธอจะหาที่อยู่ใหม่ได้ทัน หาไม่แล้วปิดเทอมซัมเมอร์
นี้เธออาจจะต้องกลับไปอยู่ที่ฟาร์มของบิดาเลี้ยง ซึ่งจะช่วยให้เธอ
ไม่ต้องจ่ายเงินค่าที่พัก แต่นั่นก็หมายความว่าเธอจะไม่ได้ทำงาน
หาเงินสำหรับค่าเทอมต่อไปเช่นกัน

สู๊ ๆ นะเม เธอสู๊มาได้ตั้งนาน เรื่องแค่นี้เธอต้องไม่ยอม
แพ้ หญิงสาวบอกตัวเองในใจ คຸ້นเคยกับถ้อยคำปลุกปลอบ
ตนเองที่พูดกับตัวเองเสมอนับแต่ย้ายตามมารดามาอยู่ประเทศนี้
นับตั้งแต่เหลือตัวคนเดียวหลังจากมารดามีครอบครัวใหม่ เธอ
ต่อสู้ด้วยตัวเองมาตลอดไม่ว่าเรื่องอะไร และเธอก็จะสู้ต่อไป
จนถึงที่สุด

ชั่วขณะรอยยิ้มอ่อนโยนของใครบางคนปรากฏขึ้นในห้วง
คำนี้...

เมลิสายปิดหน้าจอกอมพิวเตอร์ลงหลังจากใช้เวลาค้นหา
บ้านเช่าอยู่นาน หญิงสาวยกมือขึ้นกดนิ้วขมับเบา ๆ เพื่อผ่อนคลาย
ความเมื่อยล้า สุดท้ายก็พบบ้านลงกับโต๊ะ ถอนสะอื้นเบา ๆ

บ้านเช่าที่เธอเปิดดูไม่มีหลังไหนอยู่ในงบประมาณของเธอเลย แม้แต่บ้านหลังเก่า ๆ สองห้องนอน หนึ่งห้องน้ำ และอยู่ห่างไกลก็ยังดีปดาค่ะดีกว่าสามร้อยเหรียญ ในขณะที่เธอจ่ายได้มากที่สุดไม่เกินหนึ่งร้อย ซึ่งแค่นั้นก็ทำให้เธอแทบจะไม่เหลือเงินสำหรับค่ากินอยู่แล้ว

หญิงสาวเจอประกาศหาคนเช่าบ้านจากนักศึกษาด้วยกันอยู่สองสามแห่ง จึงจดที่อยู่ไว้เพื่อที่จะได้ไปดูกับชายหนุ่มตามที่นัดกันไว้วันนี้ และหวังว่าจะมีสักแห่งที่ได้ใช้เป็นที่ซุกหัวนอนของเธอโดยอยู่ในงบประมาณที่มีอยู่อย่างจำกัดจำเขี่ยนี้

เสียงเตือนข้อความเข้าจากโทรศัพท์มือถือเรียกเมลิสซาให้หันหาต้นเสียง เมื่อเห็นว่าวางอยู่บนเตียงจึงเดินไปหยิบขึ้นมาอ่านข้อความ

‘ผมรออยู่ข้างล่าง’ ข้อความจากคนที่นัดเธอไว้ปรากฏอยู่บนหน้าจอ เมลิสซากดพิมพ์ตอบอย่างรวดเร็ว

‘เจอกันค่ะ’ พิมพ์เสร็จแล้วก็กดส่ง ก่อนจะโยนโทรศัพท์กลับไปบนเตียงแล้วเดินเข้าห้องน้ำเพื่อสำรวจความเรียบร้อยของตน เสร็จแล้วก็เดินกลับออกมาคว้ากระเป๋าใบประจำกาย หยิบโทรศัพท์มือถือและกระเป๋าเดินทางใส่ลงไปแล้วเดินออกไปจากห้อง

ขณะกำลังเดินลงบันไดของอาคาร เมลิสซาเห็นคนที่ยืนรอ

อยู่เงยหน้าขึ้นมายิ้มให้เธอพร้อมโบกมือทักทาย ชายหนุ่มอยู่ในเสื้อยืดเนื้อนิ่มสีขาวพอดีตัว กางเกงขาสั้นสีกรมท่า และรองเท้าผ้าใบแบบสวม ถุงเท้าสั้นต่ำกว่าข้อเท้ามองแทบไม่เห็น ผมยวหยักศกถูกมัดรวบไว้ข้างหลัง บนศีรษะมีแว่นกันแดดคาดอยู่

“เบน รอนานไหมคะ” เมลิษาทักทาย เห็นเขาถ่ายหน้าแล้วยื่นมือมากกว่ามือเธอ

“ไม่นาน ไปกันเถอะ” ว่าแล้วก็พาเธอเดินเลยจุดจอดรถจักรยานไปยังลานจอดรถ เมลิษาจึงถามอย่างสงสัย

“จักรยานคุณล่ะคะ”

“ไม่ได้เอามา” เขาตอบแล้วพาเธอเดินตรงไปยังรถยนต์แบบคูเป้ สีเงินเมทัลลิกป้ายทะเบียนนิวยอร์กที่จอดอยู่ไม่ไกล เมลิษาดตาเบิกกว้างเมื่อเห็นโลโก้รูปวงกลมสีม่วงเรียงซ้อนกันเป็นเส้นตรงที่ติดอยู่บนนํ้ารถ หญิงสาวหันไปมองคนที่เดินเคียงเห็นเขายักไหล่แล้วบอก

“เราต้องไปกันหลายที่ ผมเลยเอารถยนต์มา” ไม่ใช่รถยนต์ธรรมดา เขาซื้อมือดี! เมลิษากรี๊ดร้องอยู่ในใจ รู้สึกถึงช่องว่างระหว่างฐานะของเขาและเธอขยายออกจนมองไม่เห็นอีกฝั่ง ทั้ง ๆ ที่ปกติก็รู้อยู่แล้วว่าเขากับเธอต่างกันมาก แต่ก็ไม่ได้คิดว่า จะมากขนาดนี้

เบนเปิดประตูให้หญิงสาวแล้วผายมือ เมลิษาจึงก้าวเข้า

ไปนั่งห้องโดยสารใหม่เอี่ยมของรถยนต์ที่แม่จะเลิกตามแบบรถสองประตูแต่ก็ดูหรูหราอย่างที่ชีวิตนี้ไม่เคยมีโอกาสได้นั่งมาก่อน รอสักครู่ชายหนุ่มก็เดินอ้อมมายังที่นั่งฝั่งคนขับแล้วถอยรถออกจากลานจอดรถ ก่อนจะหันมายิ้มให้คนนั่งเคียง

“จะให้ไปที่ไหน บัญชามาเลยครับ” เมลิษาจึงบอกที่อยู่ของบ้านหลังแรกที่ตั้งใจจะไปดูซึ่งได้ทำการนัดกับคนที่ประกาศให้เอาไว้แล้ว

เบนพารถมาจอดหน้าบ้านก่ออิฐแบบคอร์ทเทจหลังกะทัดรัด เป็นบ้านสมัยเก่าที่อยู่ไม่ห่างจากมหาวิทยาลัยมากนัก เมลิษาคิดว่าหากได้อยู่ที่บ้านหลังนี้ เธอจะได้ไม่ต้องกังวลกับการเดินทางไปเรียนและทำงาน เพราะสามารถขี่จักรยานคู่กายไปได้

เมลิษาได้จักรยานคันนี้มาจากข้างถนน ซึ่งในแต่ละปีจะมีช่วงเวลาที่คุณในเมืองชนชยะหรือสิ่งของที่ไม่ต้องการแล้วมาวางหน้าบ้านเพื่อรอรถเก็บขยะของทางเมืองมาเก็บไปทิ้งให้ ซึ่งเป็นบริการฟรีของเมืองปีละหนึ่งครั้ง หลายคนที่จะมีกระดาษเขียนติดไว้กับสิ่งของที่เจ้าของไม่ต้องการเหล่านั้นแล้วว่ายังสามารถใช้งานได้ดี ทำให้หลายคนมองหาสิ่งที่ต้องการจากกองขยะเหล่านั้น ไม่ว่าจะเป็น ตู้ โต๊ะ เครื่องใช้ไฟฟ้า เครื่องออกกำลังกาย มีแม้แต่คอมพิวเตอร์! และเมลิษาก็ได้จักรยานคันนี้มาโดยไม่ต้องจ่ายเงินซื้อสักเซ็นต์เดียว

“บ้านน่ารักเชียว” ชายหนุ่มพูดขึ้น เรียกเมลิษาให้หลุดจากวงค์ บ้านหลังกะทัดรัดตรงหน้าอยู่ในรั้วบ้านไม้ระแนงทาสีขาวความสูงแค่เอว สนามหญ้าหน้าบ้านขนาดใหญ่เขียวขจีและถูกตัดสั้นอย่างเรียบร้อย รอบ ๆ รั้วมีแถวกุหลาบปลูกเรียงรายกำลังบานสะพรั่งส่งกลิ่นหอมหวานไปทั่วบริเวณ

เบนกดออกดื่มน้ำมองเห็นเหนือประตู รอสักพักก็มีชายหนุ่มหน้าตาอย่างคนเอเชียเดินออกมาเปิดประตูรั้ว

“เมลิษาที่นัดไว้คะ” เมลิษาบอก มองเห็นเขาพยักหน้ารับรู้แล้วเปิดประตูให้กว้างขึ้น เชื้อเชิญทั้งสองให้เข้าไปข้างใน

เมื่อเข้าไปภายในบ้าน ชายหนุ่มผู้เป็นเจ้าของซึ่งแนะนำตัวว่าชื่อชาร์ลส์พาสองหนุ่มสาวเดินผ่านห้องนั่งเล่นซึ่งมีหนุ่มสาวหน้าตาเอเชียนั่งอ่านหนังสืออยู่สองคน ทั้งสองเงยหน้าขึ้นมายิ้มให้พร้อมโบกมือทักทาย ชาร์ลส์อธิบายว่าเป็นนักศึกษาชาวเกาหลีที่อาศัยอยู่ด้วยกันทั้งสามคนเดินผ่านห้องนั่งเล่นไปจนถึงห้องห้องหนึ่งซึ่งดูเป็นห้องนอนขนาดมาตรฐาน มีเตียงขนาดดับเบิลวางอยู่กลางห้อง ชาร์ลส์หันมาบอกสองคนที่เดินตาม

“ถ้าเป็นห้องคู่ ห้องนี้ยังว่าง สบายดีละสองร้อยห้าสิบบ” ว่าที่เจ้าของห้องคู่ถึงกับมองหน้ากัน เมลิซามองเห็นชายหนุ่มกลิ่นยิ้ม ตาเป็นประกายวิบวับอย่างขบขัน ในขณะที่เธอเองโบหน้าร้อนผ่าว รีบอธิบายกับคนเข้าใจผิดแทบไม่ทัน

“ไม่ค่ะ สำหรับฉันคนเดียว มีห้องเดี่ยวไหมคะ” ถ้ามพลาง ยิ้มแหย่เมื่อชาร์ลส์มองไปยังเธอที่ ยังชายหนุ่มที่ หัวคิ้วขมวดมุ่น

“มีแต่ห้องแชร์” เขาบอกพลางพาเดินออกจากห้องนอนคู่ ไปยังอีกห้องที่มีขนาดใหญ่กว่าเล็กน้อย

“ห้องนี้แชร์กันสามคน คนละแปดสิบ” เขาหมายถึงค่าเช่า ต่อสัปดาห์ เมลิซานิวหน้าน้อย ๆ เมื่อนึกถึงสภาพความเป็นอยู่ ของตนหากจะต้องอยู่ในห้องร่วมกับคนอื่นอีกถึงสองคน แต่จะทำ อย่างไม่ได้เล่า ดูเหมือนนี่จะเป็นทางเลือกเดียวที่เธอมี เพราะ ราคาค่าเช่าอยู่ในงบประมาณที่เธอสามารถจ่ายได้

“ทั้งหลังอยู่กันกี่คน” เบนถาม ใบหน้าปราศจากรอยยิ้ม

“ตอนนี้ห้าคน ผม สองคนข้างนอก แล้วก็ยังมีเพื่อนผู้หญิง อีกสองคนที่ตอนนี้ไม่อยู่บ้าน เราต้องหาคคนมาแชร์เพิ่มอีกสอง คน” ตอบเบนแล้วก็หันมาหาเมลิซา

“ถ้าคุณตกลงจะย้ายเข้า ก็แชร์ห้องกับสองคนนั้นก็ ได้ หรือจะอยู่ห้องคู่คนเดียวก็ได้” เมลิซาปฏิเสธห้องคู่ในใจอย่าง ทันท่วงที สองร้อยห้าสิบ ถูกกว่าค่าหอพักที่มารดาจ่ายให้ไม่กี่สิบ เธอไม่มีปัญหาแน่ หากเธอตกลงย้ายเข้ามาอยู่กับคนพวกนี้ ห้อง ที่เธอจะได้ก็คือห้องรวมสามคนอย่างไม่ต้องสงสัย

“ขอบคุณมาก ขอเรากลับไปคุยกันก่อน แล้วจะติดต่อ มา” เบนบอกอย่างตัดสินใจได้ เขาไม่ยอมให้เมลิซามาอยู่แบบนี้

เด็ดขาด บ้านหลังเล็กแค่สามห้องนอนแต่มีคนอยู่อาศัยตั้งเจ็ดคน
แออัดเสียแม้แต่อากาศก็ต้องแย่งกันหายใจกรรมัง

ทั้งสองรำลากับชาร์ลส์แล้วเดินกลับมายังรถยนต์ที่จอด
อยู่ริมถนน เมื่อเข้าไปนั่งข้างในเรียบบร้อยเบนก็เอ่ยขึ้นทันที

“มีที่อื่นอีกไหม ผมว่าบ้านนี้ไม่เหมาะะ”

“ไม่เหมาะยังไงคะ”

“คุณดูสิ บ้านหลังนี้ติดเดียวอยู่กันเกือบสิบคน” ชายหนุ่ม
ว่า ทำสีหน้าสยดสยอง เมลิซาถอนหายใจก่อนจะบอกเสียงอ่อน

“เพื่อความประหยัดก็ต้องทนมั้งคะ ฉันว่าแชร์ห้องสาม
คนก็ไม่แย่ สัปดาห์ละแปดสิบฉันพอจ่ายได้”

“ลองหาที่อื่นดูก่อนเถอะเม” ชายหนุ่มบอก เมลิซาจึง
บอกที่อยู่อีกสองแห่งที่เหลือให้กับชายหนุ่ม

หลังจากดูบ้านทั้งสามหลังแล้ว เบนถอนหายใจยาว เขา
ไม่ชอบใจเลยเพราะบ้านทั้งสามหลังก็ดูจะอยู่ในสถานการณที่ไม่
ต่างกันมากนัก ไม่ว่าจะหลังไหนก็ต้องอาศัยร่วมห้องกับคนอื่น
แตกต่างกันแค่ค่าเช่าเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

“ไปยูคาเฟ้กันเถอะ ผมเลี้ยง” ชายหนุ่มชวนเมื่อดูบ้าน
หลังสุดท้ายเสร็จแล้วกลับเข้ามาอยู่ในรถยนต์อีกครั้ง ยูคาเฟ้คือ
ร้านกาแฟที่เมลิซาทำงานอยู่ ซึ่งหญิงสาวก็พยักหน้ารับอย่างว่า
ง่าย

ใช้เวลาไม่นานรถยนต์ของชายหนุ่มก็นำคนทั้งสองมาถึงจุดหมาย เขาจอดรถริมถนนหน้าร้านแล้วพาหญิงสาวเดินเข้าไปภายใน เมลิสากวาดสายตามองหาแซนดี้เพื่อนพนักงานที่กลายมาเป็นเพื่อนสนิทแล้วยิ้มกว้างพร้อมโบกทักทาย เมื่อเห็นแซนดี้กำลังก้ม ๆ เงย ๆ อยู่หลังเครื่องทำกาแฟเครื่องใหญ่ ก่อนจะเดินตามชายหนุ่มไปยังหน้าเคาน์เตอร์เพื่อสั่งเครื่องดื่ม

หลังจากสั่งเรียบร้อยแล้วเดินมานั่งยังโต๊ะประจำของชายหนุ่ม ระหว่างรอเครื่องดื่มมาเสิร์ฟ เบนก็พูดในสิ่งที่ตั้งใจทันที

“ผมไม่เห็นด้วยที่คุณจะไปอยู่บ้านแบบนั้น”

“โอ้ เบนคะ ฉันไม่ได้มีทางเลือกมากมายนะคะ ฉันมีปัญญาจ่ายแค่บ้านแชร์แบบนั้นแหละ จะดีกว่านั้นฉันต้องหางานเพิ่มให้ได้ก่อน แต่ตอนนี้แค่งานที่ทำอยู่กับอ่านหนังสือสอบฉันก็ไม่เหลือเวลาจะทำอะไรแล้ว”

“แล้วถ้าหากผมหาบ้านที่ดีกว่านั้นให้คุณได้ล่ะ”

“ด้วยงบกระจุ๋มหลิวของฉัน คุณจะไปหาบ้านที่ดีกว่านั้นมาจากไหนคะ” เมลิสาทถามอย่างไม่คิดว่าสิ่งที่ชายหนุ่มพูดจะเป็นความจริงไปได้ ก่อนที่จะมองเขาตาโตเมื่อได้ยินคำตอบด้วยน้ำเสียงจริงจังจากเขา

“บ้านผม”